

บทนำ

เงินพนันผีสูงนะ น้องไม่หวั่นไหวเหรออ

ณ ร้านฮักเขามันเศร้า ฮักเฮาดีกว่า

“ไอ้เลิฟหกเดือนเท่านั้น...ย้าว่าแค่หกเดือน! ถ้าแก่ไปเป็นเลขา
น้องผีได้หกเดือนโดยที่นายวินไม่ได้แกออก แกเอาไปเลยห้าแสน”

“มะ...”

“อ๊ะๆ อย่าเพิ่งปฏิเสธเว้ย แกเอาโทรศัพท์มากดเครื่องคิดเลข
เลย เงินเดือนเลขา ไม่รวมอยู่ในห้าแสนนี้ พันหกเดือนภารกิจสำเร็จ
แกเอาเงินก้อนนี้ไปเปิดร้านให้แม่ ย้ายนิवासสถานไปอยู่บ้านนอกโดย
ไม่ต้องใช้เงินเก็บกันได้เลยนะ”

จรงักษ์จ้องคนเอาแต่พละมตาเหลือก ยอมรับว่าเริ่มหวั่นไหวกับ
ยอดเงินครึ่งล้าน แกมพอลองคิดเลขบวกแล้วบวกอีกอยู่ในหัวตันพบ
ว่าผลออกๆ หกเดือนนี่เธออาจได้เงินเกือบล้าน

“แล้วถ้าน้องชายพี่หลงรักเลิฟล่ะ”

ธาวีนีอดกลอกตาใส่เหลนรหัสไม่ได้ ความมึนหม่นหมองนี้ถ้า
ถ่ายทอดกันทางสายตาได้ ยายเลิฟคงรับจากเธอไปเต็มๆ

“สมภารเขาไม่กินไก่วัดหรงกยะ นี่แกคิดว่าตัวเองเป็นเลขา
คิมอยู่เหรออ! นายวินมันไม่ได้หลงตัวเองเหมือนท่านรองประธาน
อียองจุนนี่นหรงกนะ”

สาวกซิริสเกาหลีสักกลับทันควัน เธอกับจงรักษ์มักชอบดูซิริสในวันหยุดเสมอ เรื่องล่าสุดที่ดูก็คือรักมัยนะ เลขา คิม? ซึ่งเป็นเรื่องราวของเลขานุการสาวกับรองประธานหนุ่มที่ต่างตกหลุมรักกันและกันนั่นแหละ

“ก็ไม่น่าหรอก เลิฟก็ไม่ได้ซิริวชีเหรนะพี่วี่ สวยน้องๆ เลขาฯ คิม เกิดน้องชายพี่วี่วันไหนขึ้นมალ่ะ”

“แกก็ขูดเงินห้าแสน แล้วรับค่าสินสอดสิบล้านไปแทนนะสิ!”

“ไม่เอาอะ เลิฟยังไม่อยากแต่งงาน” ได้ยินคำว่าสินสอด สาวน้อยอย่างจงรักษ์ถึงกับเบ้หน้า เธออายุแค่นี้สิบเจ็ด ยังไม่คิดแต่งงาน แต่งการอย่างแน่นอน

“พี่ก็ไม่อยากแต่ง!”

ธาวิณตีตะดังปึงก่อนจะเสไปยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบกลบเกลื่อน “วันนี้พี่วี่แปลกๆ แะะ จู่ๆ ชวนมากินเหล้าทั้งๆ ที่ไม่ใช่วันเสาร์ แถมมาถึงก็กินเอาๆ แล้วก็มาพาล่ามทำให้เลิฟไปเป็นเลขาฯ น้องชายนี้ไม่ได้คิดจะจับคู่ให้เลิฟกับน้องชายพี่วี่ซะปะ”

“บ้าา ไซที่ไหนกันเล่า พี่แค่เบื่อนายวิน สามเดือนมานี้เปลี่ยนเลขาฯ มาสี่คนแล้วนะ ไม่มีใครอยู่ติดถักทนเท่าคุณสายแก”

“คุณสายที่พี่เล่าว่าเพิ่งเกษียณไปนะหรอ”

“ใช่ เกษียณตอนห้าสิบเจ็ดถ้วนเลย เลยวันเกิดมาเพียงวันเดียว แก่สังคนเก็บของกลับบ้าน เพราะกลัวนายวินมันจะอ่อนวอนขอให้อยู่ต่ออีก”

ธาวิณเล่าไปเข้าไป คุณสายเลขาฯ เก่าน้องชายเธอตั้งใจเกษียณตอนห้าสิบ แต่ดันถูกน้องชายเธอรังเอาไว้ถึงเจ็ดปีเต็ม

“ไหนพี่วี่เล่าว่าน้องชายก็มีเลขาฯ อีกสองคนนี่”

“พวกนั้นเป็นผู้ชาย บางทีก็ไม่ละเอียดย่อยเท่าคุณสายไง คุณสายแกอยู่ติดโต๊ะ จัดการทุกอย่างได้เนี้ยบสุดๆ เข้ามาจ่ายงานให้ผู้ช่วย จากนั้นแกก็จัดการงานอื่นๆ ของแกไป นายวินนะเบาแรงไปเยอะเพราะ

คุณสาย”

“แล้วไหนว่าเทรณานคนใหม่ไว้ดีแล้ว ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ นี่สองเดือนสี่คน ก็เท่ากับว่าวุ่นวายกันตั้งแต่คุณสายแกย้ายออกเลยหรอคะ”

“อืม ไ้สองคนที่คอยตามนายวินนะพอทำได้บ้าง แต่ส่วนใหญ่คือรับคำสั่งจากคุณสายแกใจ พอไม่อยู่เลยเป่ๆ กันไป ยิ่งคนล่าสุดนี่แกเอี้ย...อย่าให้เล่าซ้ำ นายวินเพิ่งไล่ออกไปสดๆ ร้อนๆ วันนี้เอง”

จรงักรัษีที่ได้ยินรวินีบ่นอยู่บ่อยๆ ยิ้มแหย เลขาฯ ที่ไม่อยากจะเลขาฯ อย่างเดียวโดยไม่สอบถามเจ้านายว่าเขาอยากเลื่อนตำแหน่งให้ใหม่นะสมควรถูกไล่่ออกแล้ว

“ว่าไง...งานนี้แกจะช่วยพี่ใหม่เลฟ ไหนๆ ช่วงนี้แกก็ว่างงานพอดี ก่อนย้ายไปอยู่กับแม่ที่ต่างจังหวัด แกมาช่วยงานน้องพี่เถอะนะ”

“ไม่เอาอะ เกิดน้องพี่ติดใจเลฟกลัวได้อยู่ยาวเหมือนคุณสาย”

“บ้าสิ ใครจะไปรังให้แกอยู่ถึงอายุห้าสิบหกสิบกัน แบบนั้นคือแต่งงานกันแล้วช่วยกันทำมาหากินเลยปะ”

“วกเข้าเรื่องแต่งงานอีกแล้ว”

“เออน่า พี่ก็แค่เบรียบเปรยเล่นๆ แต่เรื่องอยากให้แกไปช่วยงานนายวินนะเรื่องจริงนะ”

“ถึงกับต้องตั้งเดิมพันสูงลิ่ว”

“ก็เพราะพี่รู้ว่าแกมีหน้าเงินยังงี้ละ อย่าคิดว่าพี่ไม่รู้เรื่องพี่แกไม่ยอมใช้เงินพอกับป่าของแคะนะ”

“...”

“นะเลฟนะ...แกไม่มีอะไรจะเสียเลย มีแต่ได้กับได้ ทั้งงานทั้งเงิน พี่เองก็เบาใจว่ามีคนช่วยงานน้องชาย พี่เชื่อว่าเลฟเก่งพอจะจัดการวางระบบการทำงานให้นายวินใหม่ คุณสายคนเก่าแก่งเก็น เก่งแบบไม่เผื่อใคร พอแกไม่อยู่มันเลยรวนไปหมด”

1

เลขาฯ ดุณะ ทุกคนไหวเหรอ

...สี่เดือนต่อมา

ไม่น่าเชื่อว่าหลังจากคืนทำพนันแสนหวันไหวจงรักภักดีเข้ามาทำงานในบริษัทวนิชยา ซึ่งเป็นกิจการของตระกูลวนิชยา เจ้าของธุรกิจโรงแรมใจกลางกรุงและรีสอร์ทในต่างจังหวัดอีกหลายแห่งโดยมีหัวเรือใหญ่ที่คนในวงสังคมชั้นสูงต่างรู้จัก

ธาวินี วนิชยา สาวสวยเลิศเลอโตด้วยสามสิบสองผู้เป็นไอ้ดอลของเธอและสาว ๆ อีกค่อนข้างประเทศ ซึ่งนับจากจำนวนคนที่ติดตามในอินสตาแกรม การไม่มีแฟนให้รบกวนหัวใจทำให้อีกฝ่ายหันไปทุ่มเททำงานว่างจากงานก็พบปะเพื่อนฝูง จากนั้นก็ใช้เวลาชิลๆอยู่กับน้องหมาฉบับสิบตัวที่บ้าน

ส่วนรองประธานบริษัทไม่ใช่ใครที่ไหน ท่านรองอียองจุน อีัยรองประธานธรวัดนั่นเอง แหม...ชื่อคล้ายพระเอกชื่อดังของไทย แต่ตัวจริงสูงใหญ่ไซ้ซึยุโรป แถมความหล่อความฮอตปรอทแตกไม่แพ้กันต่างที่ไม่ได้ไปเอาดีทางการแสดง จงรักภักดีคิดว่า หากคุณวินน้องชายคนเดียวของพี่เข้าวงการคงดังเป็นพลุแตก กลายเป็นดาวประดับฟ้าได้ง่ายๆ

แต่ก็นั่นแหละ...เขาไม่ไปเป็นดารานะดีแล้ว ไม่อย่างนั้นเธอคง

ขาดเงินห้าแสน

ย้าว่าห้าแสนบาทถ้วน...

คนบ้าที่ไหนจะไม่เอา ยิ่งคนงกอย่างเธอต้องวิ่งเข้าใส่อยู่แล้ว และที่สำคัญผ่านงานมาสี่เดือนแล้วด้วย เธอเข้ามาด้วยเงื่อนไขที่ ธารินยื่นแก่น้องชาย หากภายในสามสัปดาห์เธอไม่สามารถทำงานให้ เขาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยินดีให้เขาไล่เธอออก

ใช่...พิมพ์ไม่ผิดหรอก แค่สามสัปดาห์

ที่เป็นอย่างนี้เพราะธารินบอกว่าถ้าเธอไม่ผ่านงานก็ต้องจ่ายเงินเดือน ไม่เปลืองงบบริษัท ดูเอาเถอะ...ระหว่างเธอกับพีวี่ ใครงกกว่ากัน

ส่วนงานเลขานุการท่านรองประธานไม่ได้ยากเกินไปสำหรับ เธอ จงรักษ์พบว่าคุณสายวาระบบการทำงานไว้มาก เธอศึกษางานไม่กี่วัน ระหว่างนั้นสงสัยอะไรก็โทรศัพท์สอบถามกับคุณสายก็เข้าใจ และปรับตัวเข้ากับงานได้หมด ส่วนเรื่องที่เคยก่อนๆ ทำได้ไม่ดีนั้นอาจมีสาเหตุมาจากคนในห้อง

จงรักษ์มองผ่านกระจกห้องที่ถูกออกแบบไว้คล้ายกับในซีรีส์ จากตรงนี้หากผู้เป็นนายไม่ปิดม่านบังตาก็สามารถมองเห็นเข้าได้ และ เขาก็มองเห็นเธอได้เช่นกัน จะด้วยเหตุบังเอิญหรืออะไรก็ตาม เวลาที่จงรักษ์มองเข้าไปในห้องมักสบตาท่านรองเสมอ

เวลานี้ก็เหมือนกัน...

หญิงสาวหลบลายตาลงมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ ในขณะที่คิด เรื่องเงินพันทิปาตัวเธอมาอยู่ที่นี่ถึงสี่เดือน หญิงสาวยังคงพรมนัวกับ แป้นพิมพ์ไม่หยุด

จะว่าไปแล้วสองพี่น้องวณิชยานี้นิสัยต่างกันเกือบสุดขีด คนพี่ เฮฮาร่าเริงเพื่อนเยอะ เป็นสาวสังคมที่มีเพื่อนฝูงเยอะมาก

ส่วนคนน้องเงียบขรึมแต่ไม่ถึงกับหยิ่ง มีความเป็นผู้นำสูงมาก

สิ่งที่ทั้งสองเหมือนกันเห็นจะเป็นเรื่องความเก่ง ทั้งสองทำงานเก่งจน
จงรักภักดีแอบยกนิ้วให้

ดวงตางามหลังกรอบแว่นสีดำที่ไม่ได้ใส่เพื่ออำพรางความสุข
ระดับน้องๆ เลขาฯ คิมเหลือบไปยังกุหลาบช่อใหญ่ปักเข็ม ในระหว่าง
ที่เธอเข้าทำงานท่ามกลางความลึนระทึกของพนักงานทั้งหลายว่าเธอ
จะถูกไล่ออกเมื่อไหร่ ก็มีเจ้าดอกไม้ปริศนาส่งมาที่โต๊ะทุกวันจันทร์ หรือ
วันทำงานแรกของสัปดาห์

การ์ดที่แนบติดมีข้อความ ‘Have a good day’ หรือ ‘Have a
good day at work’ ทำนองนี้แล้วลงท้ายด้วยตัว ‘T’ ตัวที่เจ้าปัญหานี้
แน่ละที่สร้างข่าวลืออื้ออึงไปทั้งบริษัท

...ท่านรองประธานกำลังจีบเลขาฯ ด้วยการส่งดอกไม้ให้

ในขณะที่ทุกคนพนันงและคิดไปไกลจงรักภักดีกลับไม่เชื่อ เธอคำนวณ
หัวชนฝาว่าต้องไม่ใช่ท่านรองของเธออย่างแน่นอน เพราะระหว่างที่
ทำงานเขาไม่เคยมีที่ทำหรือแสดงออกว่าจะจีบเธอสักนิด ท่านรองก็ยังคง
เป็นคนจริงจังกับการทำงานเช่นเดิม เธอกับเขาทำงานเข้ากันได้
อย่างดี

แม้ไม่มีกฎตายตัวว่าเจ้านายรักกับลูกน้องไม่ได้ แต่...ต่อเต้าตัว
เท่าบ้านว่าท่านรองวินก็ไม่น่าจะจีบเธอที่เป็นเลขาฯ จงรักภักดีลือกตา
เมื่อนึกถึงเรื่องราวในซีรีส์ที่เธอติดหนึบ รองประธานในเรื่องเป็นหนุ่ม
เพอร์เฟกต์ลงตัวเอง ท่านรองวินของเธอก็เหมือนกัน แต่ແผกตรงที่ว่า
ระดับความหลงตัวเองไม่ทะลุเพดานเหมือนพระเอกในซีรีส์ เขาหล่อ
รวย เก่งมาก เป็นหนุ่มอนาคตไกลที่ใครต่างจับตามอง

สิ่งที่ท่านรองวินของเธอเหนือกว่าพระเอกในซีรีส์ก็คือความฮอต
ปรอทแตก เขาไม่หยิ่งจัดแล้วก็ได้เจ้าชู้ เรียกว่าวางตัวดีมาก มีเสน่ห์
สุดๆ ยิ้มได้เมื่อควรยิ้ม นิ่งได้เมื่อควรนิ่ง สิ่งนี้เองที่ทำให้สาวน้อยสาว
ใหญ่ต่างจับตามองเขา คุณหญิงคุณนายไฮโซไฮชันในแวดวงสังคม

ต่างอยากจับลูกสาวใส่พานถวายเขาด้วยซ้ำ

หญิงสาวเหลืบไปทางช่อดอกไม้อีกครั้งก่อนยิ้มมุมปาก แม้ชอบอ่านนิยายขอบจินตนาการและรักการดูซีรีส์มากแค่ไหน เธอก็ไม่ใช่สาวช่างฝันที่หลงเพริดไปกับโลกแห่งความเพ้อฝัน จงรักษ์เพิ่งสืบจนพบเจ้าของช่อดอกไม้ที่แท้จริง

...ธาวินี่ใจจะใคร่ล่ะ!

พี่วิคือเจ้าของช่อดอกไม้นี้รนามที่สร้างข่าวลืออื้อฉาวในบริษัท ส่วนท่านรองวินนั้นไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนอะไรกับเขาเลยว่าพี่สาวแท้ๆ ของตัวเองกำลังจะจับคู่ให้ ที่เป็นอย่างนี้เพราะเมื่อเร็วๆ นี้จงรักษ์ได้ยินคนรุ่นพี่ที่สนิทกันเล่าให้ฟังเรื่องพี่วินว่าพ่อแม่เริ่มเร่งรัดเรื่องสร้างครอบครัว

หญิงสาวกัดฟันดังกรอด วิธีนี้การแต่งงานของอีกฝ่ายช่างตื่นเขินเบาปัญญา ยอมแลกเธอที่เป็นเพชรห้ำเข้ามาพัวพันเพียงเพราะหวังจะให้เธอลงเอยกับน้องชายแล้วตัวเองจะรอด

“อีกสองเดือน ห้าแสน...ทองไว้เลิฟ” เลขานุการสาวที่ฮอตไม่แพ้ผู้เป็นเจ้านายพึมพำ

“สวัสดิตอนเข้าคะคุณเหว่ย” น้ำเสียงโตนสูงที่ปรี๊ดขึ้นไป
ได้อีกทำให้จังหวะการก้าวของจางหวังเหว่ยชะงักเล็กน้อย

“ครับคุณเลิฟ” หวังเหว่ยรีบยื่นตัวตรงกุ่มมือประสานกันแล้วก้มหน้าลงเล็กน้อยอย่างคนยอมรับชะตากรรม

...กรรมที่เขาเพิ่งก่อเมื่อคืนวันศุกร์

จงรักษ์ลุกขึ้นยืนอยู่หลังโต๊ะ ก้มมองความเรียบร้อยของเสื้อกระโปรงเล็กน้อยก่อนจะเงยหน้าส่งยิ้มการค้าค่อนไปทางน่ารักให้หวังเหว่ย เลขานุการคนสนิทของธนวัตและเขายังเป็นลูกน้องคนสนิทอีกคนของธาวินี่อีกด้วย ที่เป็นอย่างนี้เพราะก่อนที่ธนวัตจะเข้ามารับตำแหน่งรองประธานบริษัท หวังเหว่ยเคยทำงานกับธาวินี่มาก่อน

“เมื่อคืนวันศุกร์...คุณโทร. หาฉันห้าสิบสาย ตั้งแต่สามทุ่มยันตีสอง ไม่ทราบว่าคุณเป็นลูกครึ่งจีน-ไทยหรือเป็นครึ่งคนครึ่งค้างคาวกันแน่ กลางค้ำกลางคืนไม่หลับไม่นอน ที่บ้านไม่บอกหรือคะว่าเราควรพักผ่อนหลังจากทำงานหนักมาทั้งวัน แล้วไอ้การออกไปตะลอนๆ ใช้ชีวิตกลางคืนทุกวันนั้นมันส่งผลเสียต่อสุขภาพ #@#&*!”

“ครับ” ใบหน้าของเลขานุการหนุ่มลูกครึ่งจีน-ไทยค่อยๆ มีเหงื่อผุดพราย

“ที่สำคัญที่สุดคุณโทร. หาฉันทำไม ถ้าเพื่อให้ฉันไปทำงานแทนคุณ ฉันเคยแจ้งไปแล้วฉันไม่ทำ มันนอกเหนือหน้าที่ การพาเจ้านายเที่ยวเรดเดร็ดเตร่อ้อยสาวไปทั่วพระนครนั่นคือหน้าที่คุณ ฉัน...มาทำงานที่นี่จะทำในส่วนที่คุณสายเคยทำเท่านั้น ถึงจะยังไม่มีลูกมีผิว เป็นโสดไร้พันธะ แต่ฉันก็ต้องรักษาภาพลักษณ์ของฉัน รักษาเนื้อรักษาดัวเอาไว้ให้ว่าที่สามี ฉันจะไม่ยอมเปลี่ยนตัวไปกับหน้าที่ที่คุณเคยทำเป็นอันขาด!”

จงรักษ์บอกด้วยความโมโห สดสีปดาทั้งสองพี่น้องคู่นี้ใช้ชีวิตเหมือนกันคือไม่อยู่บ้านก็ออกไปสังสรรค์กับเพื่อนฝูง บางครั้งมีบริหารเสน่ห์กับเพศตรงข้ามบ้างแต่ไม่จริงจัง ที่รู้เพราะเธอเองเคยถูกธาวินีลากไปไหนต่อไหนบ่อยครั้ง

“ครับ”

ห้วงเว่วยก้มหน้ามากกว่าเดิมหลังจากได้ยินคำว่า ‘พระนคร’ คุณเลิฟหนอคุณเลิฟ...ติดละครแล้วทำไมไม่ถูกตาต้องใจเจ้านายเขาบ้าง ท่านรองนะหล่อกว่าดาราตั้งเยอะ

“ย้าอีกครึ่งนะคะคุณเหว่ย ถ้าไม่ถึงขั้นคอขาดบาดตายอย่าโทร. หาฉันหลังเวลาเลิกงานเป็นอันขาด ฉันมีหน้าที่แค่เป็นเลขานุการ ไม่ต้องการไต่เต้าด้วยการปิ่นเตียงเจ้านายหรือคะ สมภารไม่กินไก่อ้วดฉันใด ไก่สาวอย่างฉันก็ไม่กินรองประธานฉันนั่น!”

เลขานุการหนุ่มพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ...ก็เหมือนทุกทีนั่นแหละ ที่เขาต้องมาทนให้หญิงสาวบ่นว่าจนพอใจ จากนั้นก็วนลูปเข้าอีหรอบเดิมเมื่อผู้เป็นเจ้านายอีกคนอยากทำตัวเป็นกามเทพแฝงศรด้วยการจับคู่ให้น้องชายกับน้องรัก หรือเลขานุการสาวที่ทั้งบริษัทรวมถึงรีสอร์ทสาขาในต่างจังหวัดต่างกำลังพูดถึงว่าทั้งเก่งทั้งดูแถมยังมีลูกเหมือนท่านประธานบริษัทเหมือนหลุดออกมาจากพิมพ์เดียวกัน

คุณเลิฟหรือจรงค์เพิ่งเข้ามาทำงานได้สี่เดือนท่ามกลางเงื่อนไขของท่านประธาน หลังจากที่เขาเปลี่ยนเลขานุการเป็นว่าเล่น สุดท้ายจึงได้คนทำงานมีประสิทธิภาพแถมดันมีตำแหน่งลับๆ รอฟังให้อีกด้วย ‘ว่าที่น้องสะใภ้’ ไม่รู้คุณเลิฟถูกใจไหม เขารู้อย่างเดียวท่านประธานถูกใจมาก

“ไปทำงานสิคะคุณเหว่ย จะมายืนเหม่อจ้องหน้าฉันทำไม ย้าอีกทีก็ได้เนะคะ...คุณไม่ใช่สเปกฉันค่ะ”

หวังเหว่ยก้มหัวให้หญิงสาว เจอจรงค์ที่ไรเขาเกร็งเหมือนอยู่ต่อหน้าท่านประธานไม่มีผิดเพี้ยน ยอมรับว่าเจอสาวบุคลิกอย่างท่านประธานแล้วเขาแอบเกรงกลัวอยู่ไม่น้อย ใครได้ไปเป็นคู่ครองคงสับสนน่าดู ไม่รู้ว่าได้เมียหรือได้แม่!

“เป็นไงบ้างเหว่ย” คนที่แอบมาฟังเสียงแจ๊ดๆ ตามกลิ้วซ่า
จะไม่ให้เธอทำได้ยังไงในเมื่ออดีตเลขานุการอย่างหวังเหว่ยหน้าหดเหลือสองนิ้ว

หญิงสาวเจ้าของดอกไม้ที่สร้างเรื่องให้พนักงานในบริษัทคาดเดาว่าฉันทัดเป็นเจ้าของดอกไม้ยิ้มมุมปาก กว่าจะหลอกล่อให้จรงค์มาติดกับได้เธอเหนื่อยแทบตาย ต้องพยายามบ่นซ้ำๆ เกลี้ยกล่อมให้อีกฝ่ายยอมช่วยเหลือ สุดท้ายแรงที่ลงไปก็เริ่มบังเกิดผลขึ้นมบ้างแล้ว

ทางด้านของจรงค์เธอไม่กังวลเท่าใดนัก แต่ปฏิภานนิ่งเฉย

ของน้องชายนี่สิเป็นผลที่เธอหวังเอามากๆ และมันก็สำเร็จ ธนวัตที่ทราบข่าวลือในบริษัทไม่ได้ออกมาโต้ตอบอะไร การนิ่งเฉยของน้องชายคือสิ่งที่หญิงสาวคาดหวัง

...หากไม่มีใจ ป่านนี้นายวินแก่ข้าวไปนานแล้ว

“ผมไม่ไหวแล้วครับท่านประธาน คุณเลิฟดูมากกก”

“ไม่ดูก็แปลก ว่าแต่เมื่อคืนวันศุกร์นายโทร. ไปกี่สาย”

ธาวินให้หวังเหวี่ยงกับสาทิสสลับกันโทร. หางงรักษ์ หลังจากที่ผ่านมาฝ่ายนั้นยื่นกรานปฏิเสธไม่ขอทำงานนอกเหนือเวลางานที่กำหนด ไม่ว่าจะให้หวังเหวี่ยงอ้างเหตุใดหญิงสาวก็ไม่ยอม

“ประมาณห้าสิบสายครับ”

“อืม งั้นคืนวันศุกร์นี้สักหกสิบนะ”

“หา!”

“ไม่หงไม่หาละ ให้ทำอะไรก็ทำ”

“ผมอยากจะทำตาย”

“ยังตายไม่ได้ ช่วยน้องฉันจีบยายเลิฟก่อน”

“ท่านประธานครับ ถ้าจำไม่ได้ผมจะย้ำให้ฟังอีกที คุณวิน เอ่อ ท่านรองไม่ชอบผู้หญิงเก่งเกินไป”

ธาวินเลิกคิ้วขึ้นเป็นการบอกว่ากำลังรอฟัง

“ท่านรองไม่ชอบผู้หญิงแบบคุณเลิฟ ทั้งทำงานเก่ง ทั้งดู ปากจัด เธอเหมือน...เอ่อ ท่านประธานแทบทุกกระเบียดนิ้ว พุดก็พุดเถาะครับ... ผมว่าท่านประธานกับคุณเลิฟเหมือนศิษย์กับอาจารย์ ดังนั้นท่านรองไม่ชอบคุณเลิฟหรอกครับ”

ทำงานด้วยกันมาหลายปีทำให้หวังเหวี่ยงล้าออกความเห็น มีหน้าซ้ำธาวินยังไม่โกรธที่เขาพูดตรงๆ นั่นเพราะทั้งหมดคือเรื่องจริงที่หญิงสาวรู้ได้มอก

ผู้หญิงเก่งรอบด้านมักหาผู้ชายคู่ควรยาก แต่กรณีของจงรักภักดีนั้น

เป็นช้อยกเว้น

“ແສງສີ...ฉันฝึกขายเลิฟมากับมือ แล้วก็รู้อีกด้วยว่านายวินชอบผู้หญิงแบบขายเลิฟ”

ธาวินรู้ว่าหวังเหว่ยต้องการสื่ออะไร คงไม่มีผู้ชายคนไหนอยากมีเมียเหมือนมีแม่ในครัวเดียวกัน แต่สำหรับจรงรักษ์นั้นแม้อีกฝ่ายจะคิดลู่ให้เหมือนเธออย่างไรก็ไม่แนบเนียน เธอรู้ว่าน้องรักคนนี้น่ารักแค่ไหน ไม่ว่าจะหน้าตาหรืออุปนิสัยล้วนเหมาะกับคนอย่างธาวินทั้งสิ้น ...คนหนึ่งร่าเริง คนหนึ่งเคร่งขรึม สองคนมาอยู่รวมกัน อย่างไรก็ตาม เธอก็ว่าเหมาะสมด้วยประการทั้งปวง

ธาวินมีเลขาทำการทั้งหมดสี่คนคือ หวังเหว่ย สาทิส จรงรักษ์ และอีกคนที่เพิ่งทำงานได้สองเดือนนั้น คือผู้ช่วยที่จรงรักษ์กำลังฝึกให้ทำงานแทนหญิงสาวหลังจากพ้นหกเดือน

ชัยโยคือตัวเลือกที่ธาวินดึงเข้ามาในเกมโดยที่จรงรักษ์ไม่ล่วงรู้ ประธานบริษัทสาวกอดดอกยامنึกถึงงานแต่งของน้องชายพร้อมทั้งหลานตัวเล็กๆ น่ารักเหมือนจรงรักษ์

ทางด้านคนที่อยู่นำห้องทำงานรองประธานตอนนี้กำลังเหมือนมีมรสุมลูกเล็กๆ โอบไปโอบมาราวกับกำลังรอทুমใส่หัวใครสักคน ชัยโยผู้ช่วยของจรงรักษ์ยิ้มแฉ่งแล้งเมื่อเห็นสภิลการพิมพ์งานที่มีสปีดเสียดฟ้า

แม่เจ้า...เกิดมาไม่เคยเห็นใครโกรธแล้วเอาไปลงกับแป้นคีย์บอร์ดสักคน

“ทำไมวันนี้ถึงเกรี้ยวกราดผิดปกติ เม็นส์ไม่มาหรือคะเจ้”

ชัยโยที่แอบหนุ่มต่อหน้าคนอื่นเพราะกลัวไม่ผ่านงาน กระซิบกระซาบถามรุ่นพี่ในที่ทำงาน นอกจากจะเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องในการทำงานแล้ว ทั้งสองยังเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องในมหาวิทยาลัยอีกด้วย สมัยเรียน

ชัยโยเคยทำงานพาร์ทไทม์ที่ร้านเหล้าของดอนุ พี่รหัสของจรงค์ซ์ จึงรู้จัก
มักจี่ทั้งสองรวมถึงธาวินี่ที่เคยแวะเวียนมาเป็นอย่างดี

ก่อนหน้าจะเข้าทำงานชัยโยได้รับการติดต่อจากธาวินี่เรื่องงาน
เขาที่กำลังมองหางานใหม่เพราะอึดตัวจากงานที่เดิมซึ่งอยู่ไกลถึงภูเก็ต
จึงตัดสินใจทันที เหตุผลอีกอย่างนอกเหนือจากเรื่องงานก็คือ เขาอยาก
อยู่ใกล้พวกพี่ๆ โดยเฉพาะจรงค์ซ์ที่เขาสนิทที่สุด

“เมนส์ไม่มากับผีสิ โมโหพี่กับพวกนั้นต่างหาก” จรงค์ซ์ค่อนข้าง
ผ่านกระจกที่มองเห็นภายในห้องทำงานรองประธาน พวกนั้นที่หญิงสาว
หมายถึงคือหวังเหวี่ยงกับสาทิส ไม่ได้เกี่ยวกับท่านรองแต่อย่างใด

จรงค์ซ์บะปาก เธอสู้อุตสาหะทำการบ้านมาอย่างดีว่าเธอไม่ชอบ
ผู้หญิงแบบไหนเธอก็จะเป็นอย่างนั้น ซึ่งต้นแบบผู้หญิงที่ชายหนุ่มไม่
ชอบก็คือผู้หญิงเก่งอย่างธาวินี่ แต่ต้นขวยเมื่อเจ้าของต้นแบบต้นอยาก
ได้เธอเป็นน้องสะใภ้โดยไม่ปรึกษาน้องชายตัวเอง

“สมกับเป็นว่าที่เมียรองประธานที่เขาเล้าลือกันทั้งบริษัทว่า
ทั้งดูทั้งโหด”

ตาเขียวบ๊ัดเบนมาทางชัยโยทันที เสียงก๊าดพันดังกรอดทำให้คน
เพิ่งพูดห่อไหลด้วยความกลัว

“ไอ้โย! ต่อไปนี้ถ้าแกได้ยินใครพูดเรื่องนี้ให้ไปตบมันเลย เดี่ยว
พี่ตามไปเสียค่าปรับให้เอง”

“บ้าเหอเจ้ ใครจะไปกล้าทำแบบนี้ ได้ยินใครพูดโยก็แค่เข้าไป
ร่วมผสมโรงด้วยก็เท่านั้นแหละ เพิ่งเข้ามาทำงานไม่กล้าปิ่นเกลียวกับ
ใครหรอก อีกอย่างโยจะได้มาอัปเดตข่าวให้เจ้ฟังไง”

“อัปเดตข่าวกับผีสิ แกเพิ่งบอกว่าจะเข้าไปผสมโรงด้วย!”

“ฮู้ย มันต้องทำตัวให้กลมกลืนบ้างสิ ไม่อย่างนั้นเขาไม่รับเข้า
กลุ่ม”

จรงค์ซ์บะปากให้ผู้ช่วยหนุ่มใจสาว พุดถึงเรื่องนี้หญิงสาวกลับ

ไม่เข้าใจว่าเหตุใดชัยโยถึงต้องปิดบังตัวตน เธอเคยบอกอีกฝ่ายว่าการเป็นตัวของตัวเองมันดีจะตาย แต่ไฉโยดันตอกกลับมาว่ากลัวไม่ผ่านโปร เพราะดันไปสืบทราบมาว่าก่อนหน้านี้ท่านรองประธานเคยรับเกย์หนุ่มเข้าทำงานแล้วอีกฝ่ายกลับคิดเจ๊าะแจ๊ะกับเจ้านายตอนมาบดลงโทษที่ได้รับนอกจากไล่ออกแล้วยังถูกรองประธานต่อยศลบจนไปพินที่บ้าน

พอได้ยินเหตุผลของอีกฝ่ายเธอก็ไม่ได้เลิกรา บอกกลับไปว่าถ้าเราบริสุทธิ์ใจเสียอย่าง ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัว ไฉโยเลยสวนกลับมาว่ามันคิด...มันคิดมิติมีร้ายกับท่านรอง บ้าบอคออหอยพอกมาก!

เสียงซากกระตบครดั่งรั้วเร็วพร้อมกับเสียงตะโกนด่า

ลูกน้องลั่นร่ำนทำให้ทั้งสองสบตากันแล้วทำหน้าเหมื่อย ช่วงพักกลางวันพวกเธอชักชวนกันมากินส้มตำหลังตึกใหญ่ตรงข้ามบริษัท เป็นร้านเล็กๆ ที่เจ้าของร้านตัวไม่เล็ก คงซากไม่เล็ก และครกก็ไม่เล็กเช่นกัน “บางทีโยก็สงสัยนะว่าเจ้าน้ำแกปกติไหม บางวันก็ดีดี บางวันก็เหมือนผีเข้า”

“ทะเลาะกับผัว” จงรักษ์บอกพร้อมยกแก้วขึ้นจิบน้ำเพื่อดับกระหาย เห็นเจ้าน้ำที่เหมือนกินนกหวีดเป็นอาหารด่าลูกน้องแล้วเธอค่อแห่งแทน

“เจ็ฐได้ใจอะ”

“ทำไมจะไม่รู้ แกมองไปทางนั้นสิ” หญิงสาวบ่นปาก

ชัยโยมองตามแล้วพยักหน้าอ้อทันที ผัวเจ้าน้ำยื่นทำหน้าเจียม-เจียมอยู่ตรงประตูทางเข้าครัวด้านหลังร้าน

“แปลกเนอะ ผัวก็ดูธรรมดาธรรมดา ส่วนอิจิก็เหมือนคนกร้านโลกทำไมสองคนนี้มารักกันได้วะเจ้”

“คงเป็นเพราะเวรกรรมมั้ง” จงรักษ์บอกกลัวซ้ำ

“เอาจริงๆ เจ้รู้อะไรดีๆ มาใช้ปะ” ชัยโยทำหน้าอยากรู้

“พูดในร้าน เกิดเจ้าน้ำได้ยืนไม่โดนเอาสกอตปากห่อยะ”

“เออเนอะ”

“สองคนนั่นนะ! ชุบชิบอะไรกัน นินทาฉันใช่ไหมหะ”

จงรักกับชัยโยสะดุ้งตัวโยน ทั้งสองทำหน้าแบ่เมื่อเจ้าน้ำกำลังชี้

สากมาทางพวกเธอ

“ชุบชิบกันจำเป็นต้องนินทาเจ้ทุกคนไหม” จงรักขี้คอน

“ก็พวกแกทำเหมือนนินทาฉันกับผัว”

“ถ้าจะมีคนนินทาเจ้กับผัวก็คงนินทาทั้งร้านนี่แหละ ด่าลูกน้องกระทบผัว ส่วนผัวก็ยืนทำหน้าที่ละห้อยอยู่ตรงนั้น ใครเขาเห็นก็มองออกทั้งนั้นแหละ”

“นังเลิฟ!”

เสียงสากกระแทกกับพื้นโต๊ะดังลั่นร้าน แน่จนว่าอูเจ้ไม่กล้ากระแทกใส่ครกเพราะกลัวครกแตก

“อูเจ้!”

“ตายแล้วเจ้เลิฟ ทำไมถึงกล้าหาญชาญชัยแบบนี้” ชัยโยปิดปากทำตาโต

“วันนี้ไม่ต้องแตกมันแล้ว กูไม่มีอารมณ์ขายให้มึง”

“ก็ตามใจ เย็นนี้ก็ไม่ต้องไปกินเหล้าที่ร้านฟีนุละ เดี่ยวเลิฟไปบอกฟีนุให้ไม่มีอารมณ์ขายเหล้าให้เจ้เหมือนกัน”

จงรักขี้เขินหน้าใส่ขาประจำร้าน ‘ฮักเขามันเศร้า ฮักเฮาดีกว่า’ ที่กล้าชุกกลับไปแบบนี้ เพราะเธอเป็นน้องรหัสรักของดอนุเจ้าของร้าน

“นังเลิฟ!”

“อูเจ้!”

“ไฉ่ยย คุยกับมึงแล้วปวดหัว ญ่ยิ่งเครียดๆ เพราะผัวไม่ได้ตั้งใจ มึงจะโผล่หน้ามาที่ร้านทำไมวะ นั่งลงเลยนะ ปูปลาร้าเครื่องเยอะเส้น

“ไม่เยอะเผ็ดๆ แซ่บๆ เดี่ยวกูดำให้!”

ชัยโยทำตาเหลือกกว่าเดิมเมื่อพบกับผู้ชนะ เขามากินร้านนี้หลายครั้ง ทั้งมากับจรงักษ์ เพื่อนที่ทำงานในบริษัท เจอเหตุการณ์แบบนี้ก็เยอะ แต่ไม่เคยเห็นใครกล้าเถียงเจ้าน้ำสัคน

“สู้อยย...วนิชา สมกับเป็นว่าที่ภรรยาของประธาน”

“ไอ้โย! ยังจะมาล้อเรื่องนี้อีก” จรงักษ์ถลึงตาให้อีกฝ่าย ชงแกงชงเข้มไม่มีใครกินมันเลย

“แหม...เขาลือกันทั้งบริษัท ดอกไม้ก็ส่งให้ทุกวันจันทร์ อ้อยย มีแต่เงินที่หล่อที่บ่าบอไม่ยอมรับรักท่านรอง” ชัยโยทำตาวิบวับ

“ไอ้ที่แกพูดมา นอกจากดอกไม้ที่ยอมให้ตั้งบนโต๊ะเพราะเสียดาย ฉันเคยตอบรับเขาไหมยะ อ้อ...อีกอย่างนะ ดอกไม้นั้นเป็นของท่านรองจริงไหม เรายังไม่รู้”

สาวที่ยังไม่ได้บอกใครว่าเธอทราบเรื่องเจ้าของช่อดอกไม้ที่แท้จริงแล้วค่อนข้างลับปะหลับปะหลือก

“เรื่องนี้แหละที่เขาลือกันอีกระลอกแล้ว เขาว่าเจ้เล่นตัว” ชัยโยจิบปากจิบคอแย้ง “ส่วนเรื่องท่านรองเป็นเจ้าของช่อดอกไม้ใหม่ อียอคอนเฟิร์มว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ พนักงานในบริษัทเขาไม่ซื้อดอกไม้ช่อละหมื่นจิบเจ้หรอก”

“ไม่เอา กับเล่นตัวความหมายมันห่างไกลกันโขเลยนะ” จรงักษ์กลอกตาให้แก่ทุกเรื่องที่ประเดประดังเข้ามาในช่วงนี้ เรื่องช่อดอกไม้เอาไว้อ่อนแอะ เดี่ยวเธอไปเคลียร์กับเจ้าของที่แท้จริงเอง

“แรงอะ พูดว่าไม่เอาเลยเธอ”

“ตรงที่สุดแล้วอะ”

“ไม่คิดจะพิจารณาท่านรองหรือเจ้ คุณสมบัติเลิศเลอเพอร์เฟกต์เสียขนาดนี้ หาที่ไหนไม่ได้อีกแล้วนะ”

“ดีกว่านี้ก็ขอบายอะ อยู่มาล้อมให้ยากเลย ฉันไม่หลงกลหรอก”

“แปลก...หรือท่านรองไม่ใช่สเปกเจอะ”

“ถูกต้องนะคร้าบบบ”

จรงค์ชี่นัวใส่ชุดโยพร้อมกับหิ้วตะกร้า เรื่องสเปกเนตรงเผงที่สุด เธอไม่ชอบผู้ชายแบบธนวัต หล่อ รวย โพรไฟล์เลิศ แถมยังเจ้าชู้อีกด้วย เธอ...จะเรียกเจ้าชู้ก็ไม่เต็มปาก เรียกว่าผู้หญิงเสนอเท่าไรเขาก็สนองน่าจะถูกกว่า คุณสมบัติข้อหลังนี่สำคัญมาก ก่อนจะมาเป็นเลขาฯ ให้เขาเธอหาข้อมูลมาเกือบครบถ้วน จึงต้องสร้างกำแพงหลายๆ ชั้น ทำตัวให้ตรงกันข้ามกับสเปกผู้หญิงที่เขาชอบ

หญิงสาวถอนหายใจเมื่อไม่รู้ว่าตัวเองพลาดไปตอนไหน พี่ถึงได้มีความคิดเพี้ยนๆ อยากจับคู่ให้เธอกับเขา สาวที่ตั้งใจจะไปตั้งรกรากที่บ้านเกิดของแม่ทำหน้ารันทด

เธอย้ายมาเรียนที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่มัธยมปลาย ที่ต้องย้ายเพราะตอนนั้นผู้เป็นป้าซึ่งเป็นพี่สาวของพ่อเกิดป่วยขึ้นมา แม่ที่เลิกรากับพ่อ ตั้งแต่เธอยังเด็ก แต่ไม่ได้ขาดการติดต่อกับป้าต้องขึ้นมาดูแล เลยต้องย้ายเธอขึ้นมาเรียนด้วย พออาการป่วยของป้าดีขึ้น แม่จึงย้ายกลับบ้านคนเดียว เพราะไม่อยากเจอหน้าพ่อ ปล่อยให้เธอเผชิญชะตากรรมแสนรันทดอยู่คนเดียว

พอจบมัธยมปลายจรงค์ชี่นัวตั้งใจไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่บ้านเกิดแม่ แต่ก็ต้องชะงักเมื่อป้าเกิดป่วยขึ้นอีก คราวนี้ป่วยกระเสาะ-กระแสะจนเธอต้องเรียนต่อมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ และช่วยป้าดูแลกิจการที่ป้าว่าเล็กๆ แต่เธอว่าไม่เล็ก นั่นเพราะป้าจกกลของเธอบริษัทเจ้าของอะพาร์ตเมนต์ คอนโด บ้าน และตึกแถวหลายแห่ง เรียกว่าต้องมีสำนักงานและจ้างพนักงานมาประจำกันเลยทีเดียว

ตอนจรงค์ชี่นัวจบปริญญาตรีป้าก็คะยั้นคะยอให้ต่อปริญญาโท เธอที่เริ่มเบื่อพ่อที่เฝ้าวนเวียนมาที่บ้านป้าบ่อยๆ จึงตัดสินใจไปเรียนต่อที่อเมริกาตามหาวินี ซึ่งรู้จักตั้งแต่เรียนปริญญาตรี

...สองปีที่ผ่านมาเรียนต่อต่างประเทศเป็นช่วงเวลาที่เราผ่อนคลายที่สุด แต่ก็คิดถึงแม่กับตามากที่สุดเช่นกัน

“เข้าใจแล้ว มัวนั่งเหม่อเป็นนางเอกมิวสิกอะไระนั่งเลิฟ!”

เจ็น่าเป็นคนนำจานส้มตำมาเสิร์ฟด้วยตัวเอง ชัยโยเห็นที่แรกถึงกับกุมหัวไว้ เพราะกลัวอีกฝ่ายสาดส้มตำเผ็ดๆ ใส่อย่างโกรธแค้นที่เจ็เลิฟของเธออาจหายไปเลยถึงแกเข้า

“เปล่า แค่คิดอะไรเรื่อยเปื่อย ว่าแต่เจ็เธอจะ ผัวทำอะไรไม่ถูกใจ”

“มันขอไปบวช”

“ฮา! ไปบวช”

“เออ! ใครจะไปยอมวะ”

“อึเจ็คนบาปแห่งปี”

“นั่งเลิฟ เป็นแกจะยอมหรือ”

“เอน่า เย็นนี้ค่อยคุยกัน ไปขายของก่อน แล้วเลิกด่าผัวด่าลูกน้องเสียที ลูกค้ายกเลิกจนหมดแล้ว” จงรักษ์ปิดมือถืออีกฝ่าย

“ยะ ใครมันจะโชคดีเหมือนแก ลูๆ ก็เหมือนหนูตกถึงข้าวสาร”

“หนูตกถึงข้าวสารอะไรเจ็”

“แหม...เขาลือกันให้แซ่ดว่าท่านรองกำลังจีบแก ส่วนแกก็กำลังเล่นตัวอัปค่าตัวใช่ปะ”

“อึเจ็!”

“ไม่ต้องมาขึ้นเสียง แกรีบรวบหัวรวบหางท่านรองเลยนะ ผู้ชายเพอร์เฟกต์เบอร์นั้นหายากนะแก อีกอย่างแกก็อายุไม่น้อยแล้ว ฟังแฟนไม่มีมาตั้งแต่สมัยเรียนปริญญา เลิฟเฮีย...ดวงคู่แค้นกุด อย่างท่านรองนะเหมือนรถไฟขบวนสุดท้าย ยิ่งงี้ก็รีบตะกายขึ้นให้ได้ละ ไม่งั้นได้อยุเป็นโสดคุยกับหมากับแมวเหมือนทวดรหัสแก่นั่นไง”

“!!!”

2

ผู้บงการใหญ่

ณ ร้านฮักเขามันเศร้า ฮักเฮาดีกว่า

การรวมแก๊งแบบเฉพาะกิจเกิดขึ้นในคืนนี้โดยมีเจ้าน้ำผู้รันทดนั่งจิบเหล้าเคล้าน้ำตาท่ามกลางสีหน้าสายตาละเหี่ยเปลี่ยวใจของทั้งเพื่อนและน้องๆ

“ผัวอยากไปบวชก็ปล่อยเขาไปสิวะ” ธาวิณีที่มารวมตัวด้วยออกความเห็น

“นั่นสิพี่ ไหนเคยบอกผัวคนเดียววัดตั้งได้” ดนุว่ากลัวซ้ำ

“แต่มันไปบวชเลยนะนู”

“ครับ พี่น้ำจะได้บุญด้วยไง”

“ไม่อยากจะบุญเว้ย ขึ้นปล่อยไปสิ คนอื่นได้นินทาหาว่าผัวบวชหนีฉัน”

“อ้าว ตกลงที่เจ้เครียดๆ นี่ไม่ได้กังวลเรื่องผัวไปบวช แต่อายและกลัวคนนินทาว่าฉัน” จงรักษที่ฟังอยู่นานสรุป

“ก็มันน่าอายไหมล่ะ”

“ถ้าคิดแบบบวๆ ก็ไม่น่าอายนะ เขาไผ่ธรรมะก็ปล่อยเขาไป”

“เป็นแบบนี้ก็ดีสิ ถ้าฉันไม่เคยจับได้ว่ามันไปเที่ยวคาราโอเกะกับเพื่อน”

“หา อย่างผัวเจื่อนะไปเที่ยวคาราโอเกะ”

“จะแปลกอะไร ไฉ่เลิฟทำเสียงโอเวอร์อะ” ธาวิณีแทรกขึ้น
“ผู้ชายไปเที่ยวคาราโอเกะร้องเพลงไม่แปลกซะหน่อย ลองไปอาบอบ-
นวดสิค่อยมานั่งกลุ่ม”

เจ๊น้ำคือนให้เพื่อนรักเพื่อนแค้น เรียนรุ่นเดียวกัน แต่ไม่ยก
ปรองดองกันเหมือนที่ธาวิณีกับจงรักซมีต่อกัน เธอกับอีกฝ่ายเหมือน
ไม่เบื่อไม่เมากันมากกว่า

“ก็ไม่แปลกถ้ามันไม่หนีผู้หญิงไปด้วย”

“อ้าว แล้วก็พูดไม่หมด สรุปลัง...เขาจะไปบวชหรือเบียด”

“น่ากลัวจะอยากเบียดมากกว่า”

“แล้วเจ๊ยังคิดจะรังเขาไว้อยู่หรอ” จงรักซมีสีหน้าไม่ดีนัก เธอ
ค่อนข้างอ่อนไหวกับเรื่องแบบนี้

“ไม่รู้สิ ถามว่าถ้าเลิกกันไปแล้วเขาไปบวชหรือมีคนใหม่จะ
อายไหม บอกเลยว่าอาย แต่ลึกๆ แล้วมันเสียใจมากกว่า ถึงเจ๊จะปาก
ดีแต่ใจ แต่ก็ดูแลไม่เคยขาดนะ เรื่องบนเตียงเจ๊ชนะตลอด”

“เฮ้ย อย่าเพิ่งลามไปถึงตรงนั้นคะเจ๊” สาวที่ยังไม่เคยมีแฟนทั่ว
มองพี่ๆ ที่เหลือซึ่งต่างก็อมยิ้ม ส่วนชัยโยทำหน้าที่เลียนอยู่คนเดียว

“โยขอออกความเห็นหน่อยได้ไหมเจ๊” ชัยโยยกมือขึ้นด้วยสีหน้า
หวาดๆ ซึ่งใจว่าจะพูดดีหรือไม่พูดดี เพราะเธอไม่ได้สนิทกับเจ๊น้ำ
เหมือนคนอื่นๆ

“ว่ามา วันนี้พวกแกออกความเห็นได้เต็มที่” เจ๊น้ำที่แม้จะปาก
ร้าย แต่เป็นคนใจดี ยอมรับฟังความเห็นของคนอื่นยกแก้วขึ้นจิบ

“ชีวิตคู่มันไม่ได้มีเรื่องบนเตียงอย่างเดียว คือ...มันต้องอยู่ที่
ความพึงพอใจของแต่ละฝ่ายด้วยนะ บางทีผัวเจ๊อาจอยากคุมเกม แบบ
เอ่อ...เขาอยากเป็นผู้ชนะบ้างนะ”

ทุกคนในโต๊ะต่างมองหน้ากัน เป็นจงรักซที่ฉีกยิ้มกว้างนำ ก่อนที่

ธาวินกับคนจะหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

“เออ ไฉยพุดดี จริงอย่างมันว่านะน้ำ”

“พี่น้ำเคยให้ผัวน้ำไหม” ดนถามกลัวซ้ำ

“ไอพวกนี้ พอบอกให้ออกความเห็นได้เต็มทีก็เอาใหญ่เลยนะ”

เจ็นน้ำค่อนก่อนจะทำหน้าม่อ “เรื่องบนเตียงมันก็สลับกันแหละ แต่ตอนผัวขึ้นมันไม่สะใจใจ”

พรีดด...

“มาสายกามอย่างแท้จริง แบบนี้ไม่ต้องย้อแล้ว หาผัวใหม่เถอะ น้ำ”

“หาง่ายก็ดีสินะ วิ ดูอย่างแกสิ ป่านนี้ยังไม่มีผัว” ได้ที่จึงหันมา
แขวะอีกฝ่าย

“ไม่มีกับไม่เอามันต่างกันอยู่นะ”

“เลือกมากเลยอด”

“ไม่ต้องมาเผือกเรื่องของฉัน ว่าเรื่องของแกต่อเลย”

จงรักขนั่งอมยิ้มฟังพี่ๆ ได้เถียงกัน เป็นแบบนี้มาตั้งแต่อยู่
มหาวิทยาลัย แม้จะกลุ่มไม่ใหญ่เหมือนเมื่อก่อน แต่ความอบอุ่นความ
ห่วงใยต่อกันยังเต็มเปี่ยมเสมอ เมื่อก่อนตอนเรียนจะมีร้านประจำ ตอน
หลังดันขึ้นปีสี่เปิดร้านเล็กๆ จึงย้ายมาประจำการที่นั่น กระทั่ง
ร้านขยับขยายจนทุกวันนี้ ใครมีธุระเข้ากรุงเทพฯ หรืออยู่เมืองกรุงแล้ว
ว่างก็มักจะนัดมาเจอกัน

เสียงนาฬิกาปลุกในตอนเช้าทำให้คนที่นอนบนเตียงงัวเงีย

ก่อนพลิกตัวมาปิดเสียง ดวงตาที่ใครมักจะชมว่ามีประกายสดใส
กะพริบปริบๆ หน้าปัดนาฬิกาบอกเวลาหกโมงตรง จงรักขตั้งปลุก
เวลานี้ทุกเช้า เพราะเธอไม่จำเป็นต้องรีบตื่นแต่เช้าเพื่อไปทำงาน นั่น
เพราะที่ทำงานเธออยู่ห่างแค่สามช่วงตึกเท่านั้น

คอนโดแห่งนี้เป็นน้ำพักน้ำแรงที่จงรักภักดีครั้งหนึ่ง อีกครั้งคือ
ป่าออกเงินให้ สมัยเรียนเธอรับพิมพ์งาน ทำรายงานแทนเพื่อน พร้อม
กับช่วยงานป่าอีกเล็กน้อย อีกทั้งยังพอมีฝีมือปลายจวักเธอจึงมักทำ
ขนมติดไปขายที่โรงเรียนทุกสัปดาห์ ตอนไปเรียนต่อต่างประเทศ
วันหยุดก็ไม่ได้มองอเท้าทำให้พอมีเงินเก็บอยู่ก้อนหนึ่ง

พอเรียนจบหญิงสาวเข้าทำงานในบริษัทแห่งหนึ่งอยู่ปีกว่าจึงถูก
ป่าขอร้องให้ลาออกมาช่วยดูงาน ซึ่งเกี่ยวกับบัญชี เก็บค่าเช่าตึก คอน-
โดทั้งหลายแหล่ เธอยอมออกจากงานด้วยเงื่อนไขว่าจะอยู่กับป่าอีก
แค่สองปีแล้วจะกลับไปอยู่บ้านกับแม่กับตา ตอนแรกป่าอดอดไม่ยอม
แต่เธออ้างว่าอยู่กับป้ามามากแล้ว สมควรกลับไปดูแลแม่กับตาเสียที่
ป่าที่หมดทางคัดค้านจึงยอมอ่อนลง

แม้ฐานะครอบครัวจะไม่ได้ขัดสน แต่จงรักภักดีนิสัยชอบหาเงิน
เหมือนแม่ที่อยู่อีกจังหวัด แม่ไม่ชอบอยู่เฉยจึงมักทำนู่นนี่ขายเสมอ
ที่ดินหลายร้อยไร่ถูกเปลี่ยนให้เป็นสวนผลไม้จนสร้างรายได้ให้
เป็นกอบเป็นกำ แม้ย้ายมาอยู่กับป่า แต่จงรักกลับบ้านไปหาแม่
ทุกเดือน นั่นเพราะบ้านแม่ห่างจากกรุงเทพฯ แค่สองชั่วโมงเท่านั้น

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น จงรักขยับแล้วรีบหยิบมารับ

“ตื่นแล้วคะแม่”

“นึกว่ายังไม่ตื่นเสียอีก แม่เห็นเลิฟส่งข้อความมาเมื่อคืน คิดว่า
นอนดึกแน่ๆ เลยโทร. มาปลุก”

“ตื่นแล้วคะ ตอนนี้งำลังคิดถึงแม่พอดีเลย”

“ปากหวานจริงเชียว แล้วเมื่อไหร่จะมาหาแม่”

“อืม เลิฟว่าจะไปเย็นวันศุกร์นี้คะ ยังไงเดี๋ยวขอดูอีกทีนะคะ”

“จ๊ะ แม่จะรอ ถ้ามาแม่จะทำน้ำพริกปลาร้าของโปรดเราไว้รอ
นี่มะเชื่อเพราะกับพวกผักแกล้มหลังบ้านกำลังนำกินเลยนะ”

“โหย...เอาของกินมาล่อ แบบนี้ไม่กลับได้หรอเนี่ย” สาวที่ชอบ

กินข้าวกับน้ำพริกจนติดส่งเสียงออด

“แม่ลงทุนขนาดนี้ รีบกลับมาให้กอดด้วยละ” ปลายสายบอกด้วยน้ำเสียงเอ็นดูลูกสาวคนเดียว

“ได้ค่ะ ถ้าไม่ติดอะไรเดี๋ยววันศุกร์เลิฟรีบโทร. บอกแม่ก่อนน้ำ”

“อืม ลูกไปอาบน้ำแต่งตัวไปทำงานได้แล้ว อ้อ...อย่าลืมหาอะไรกินก่อนละ อาหารเช้าสำคัญนะเลิฟ”

“ค่า ไว้เจอกันนะค่ะ”

จงรักขิยมกับโทรศัพท์ แม้ไม่ได้อยู่ด้วยกัน แต่เธอกับแม่พูดคุยกันบ่อยๆ ป้ากับแม่ก็คุยกันบ่อยเหมือนกัน แม่เป็นพี่สามพี่น้องสะใภ้ แต่สนิทกันกว่าพี่น้องคลานตามกันมาเสียอีก ป้าจกหลหรือป้าบัวรักและเอ็นดูเธอกับแม่มาก ป้าคอยช่วยเหลือแม่มาตลอด

หญิงสาวนึกถึงอีกคนที่มักวนเวียนเข้ามาในชีวิต ‘พ่อ’ ไม่ค่อยมีบทบาทสำคัญในชีวิตเธอมากนัก นอกจากป้ากับแม่ก็มีเพื่อนๆ พี่ๆ ที่จงรักขิยให้ความสำคัญ

ส่วนพ่อ...เขาถูกวางให้เป็นคนที่ให้กำเนิด เป็นอดีตของแม่เท่านั้น อย่างไรก็ตามเขาก็คงเป็นพ่อไปจนตายนั่นแหละ

จงรักขิยไม่ได้เกลียดพ่อของตัวเอง เพราะถูกสั่งสอนมาตั้งแต่เด็ก เรื่องความกตัญญู เธอยังเคารพแต่ไม่ได้รักมากมาย พ่อเป็นนักธุรกิจคนดังที่ทั้งเก่งและเนื้อหอมสุดๆ อายุห้าสิบกว่าก็ยังมีสาวน้อยสาวใหญ่ห้อมล้อม แม่ในสถานะสามีได้จบลง แต่เขาก็อังทำหน้าที่พ่อด้วยการให้เลขานุการโอนเงินเข้าบัญชีเธอทุกเดือน เป็นบัญชีที่รับรองผู้เป็นแม่พาถูกไปเปิด และจงรักขิยไม่เคยแตะต้องเงินในบัญชีนั่นเลย

เธอมีโอกาสได้เจอพ่อบ่อยครั้ง ส่วนใหญ่คือที่บ้านป้า สองสามปีให้หลังพ่อก็มาหาป้าบ่อยๆ ทำให้เธอต้องเจอเขา และทุกครั้งต้องมีเหตุการณ์ที่ทำให้ไม่สนใจยิ่งขึ้น กระทั่งอดีตทนไม่ไหว พ่อได้ทำงานในวนิชยาจึงหาข้ออ้างย้ายมาอยู่ที่คอนโดที่ซื้อไว้หลายปี เวลา

กลับไปบ้านหาป้าก็คอยเช็กตลอดว่าพ่ออยู่ไหม ยอมรับว่าไม่อยากเจอหน้าเพราะอึดอัดยามพูดคุย

พอนึกถึงคนเป็นพ่อก็เลยอดนึกถึงเรื่องราวหลายๆ เรื่องไม่ได้ ตอนที่พ่อแม่ยังไม่ได้หย่ากัน เธออาศัยอยู่ในบ้านหลังใหญ่ ซึ่งภายในพื้นที่มีบ้านสองหลังนั้นคือบ้านพ่อกับบ้านป้า ป้าอยากให้พ่ออยู่ใกล้ๆ กันจึงปลูกบ้านให้อยู่ กระทั่งเธออายุได้เจ็ดขวบแม่กับพ่อหย่าร้างกัน แม่กลับไปอยู่บ้านตายายที่ปากช่องมีเธอติดตามไปด้วย

ร่างบางสันเกร็งจนต้องยกมือขึ้นกอดอก ดวงตาที่ใครเห็นต่างซึมซับคลอด้วยน้ำตา หญิงสาวสะบัดหน้าขับไล่เรื่องราวแต่หนหลังออกจากหัว

“อดีตไม่สามารถทำร้ายเราได้ยายเลิฟ”

หญิงสาวมักให้กำลังใจตัวเองแบบนี้เสมอยามคิดเรื่องแต่หนเก่า หลังจากหย่าร้างเธอกับแม่ไม่ได้มีชีวิตรั้นทอดหรือลำบากแต่อย่างใด ป้ายังไม่ทอดทิ้งพวกเธอ และที่สำคัญแม่ได้เงินก้อนใหญ่จากการฟ้องหย่าทรัพย์สินที่ได้มาหลักร้อยละสามสิบไม่เยอะสำหรับพ่อ มันก็แค่เงินสมรสครั้งเดียว พ่อเก่ง อีกเดี๋ยวก็หาใหม่ได้

แต่ใครจะรู้อ่าง...เหตุการณ์ในครั้งนั้นที่ต่างฝ่ายต่างได้นั้น เธอเองก็ได้เหมือนกัน

พ่อได้อิสระแม้ไม่ยินยอม

แม่ได้รับความบอบช้ำทางจิตใจกับเงินก้อนใหญ่จากการฟ้องหย่า

ส่วนเธอ...ได้บาดเจ็บลึกรอยใหญ่ที่ไม่สามารถลบล้างออกไปได้

ตั้ง...

ประตูลิฟต์เปิดออก แต่คนด้านในกลับผลุบเข้าไปหลบด้านข้าง จงรักภักดีพิถีพิถันชั้นสองเมื่อเห็นว่าใครกำลังยืนอยู่แถวฟรอนต์บริเวณ

ทางเข้าคอนโด

ท่านรองไง จะใครล่ะ!

เรื่องนี้สร้างความลำบากใจแก่หญิงสาวเหมือนกัน เธอเพิ่งทราบไม่นานมานี้เองว่าเธออยู่คอนโดเดียวกับท่านรองวิน และเรื่องบังเอิญนี้พี่เองก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นเธอคงอยู่อย่างมีความสุขไม่ได้แน่ๆ

ทุกวันนี้ตอนเช้ามักจะดูเวลาออกจากห้องหลังจากสังเกตมาพักใหญ่ว่าท่านรองไปทำงานช่วงเวลาไหน ส่วนใหญ่เธอจะให้เขาออกไปก่อน ส่วนตัวเองใช้บริการฟิวนหน้าคอนโดตามไปที่หลังแต่ถึงที่ทำงานก่อน

“น้องเลิฟทำไมวันนี้สายกว่าทุกวัน” ฟิวนมอเตอร์ไซค์หน้าคอนโดหันมาส่งยิ้มทักทายเธอ

“พอดีนวันนี้เลิฟตื่นสายค่ะ” จงรักซ์ตอบพร้อมหันไปอ้อมรู้กันให้พี่มิด วินมอเตอร์ไซค์ขาประจำของเธอ

เรื่องหลบผู้เป็นนายจรงรักซ์บอกพี่มิดไว้เพราะให้เขาช่วยดู ก่อนเดินออกมาเธอก็โทร. สอบถามเขาก่อนว่าเห็นรถผ่านไปหรือยัง

“ไอ้มิดคิดมึงแล้ว” เพื่อนวินร้องบอกพี่มิด

“ไอ้ฮึดคิดต่อไปมึงไปส่งผู้โดยสารคนนั้น เดี่ยวกูส่งน้องเลิฟเอง”

“แฮม...เลือกลูกค้านะมึง” เพื่อนวินแซวน้ำเสียงไม่จริงจัง

“สลับคิวกันนิดหน่อยจะเป็นไร” พี่มิดหันไปบอกเพื่อนก่อนลดเสียงพูดกับจงรักซ์ “ว่าแต่น้องเลิฟเถอะ จะหลบไปถึงเมื่อไหร่ เมื่อเช้าพี่เห็นเขายืนรออะไรตั้งนาน หรือเขาจะรู้ว่าเลิฟพักที่เดียวกัน”

“ไม่น่าจะใช่ค่ะพี่มิด” จงรักซ์ส่ายหัว “น่าจะรออย่างอื่นมากกว่า ท่านรองยังไม่ทราบหรือคะว่าเลิฟพักที่นี่”

“งั้นก็แล้วไป พี่นึกว่าเขารู้แล้วเสียอีก” พี่มิดไม่ทักท้วงอะไร

นอกจากเดินไปจูงรถออกมา จงรักยังขึ้นซ้อนอย่างเคยชิน บางวันก็เจอ
พีมีด บางวันก็ไม่เจอ เพราะทุกคนต้องส่งผู้โดยสารตามคิว

หญิงสาวสนิทกับพีมีด เพราะวันแรกที่เธอไปทำงานเธอได้เขา
ไปส่ง และด้วยความรีบพล่านจึงทำให้เธอทำกระเป๋าเงินหล่นตอน
ควักเงินออกมาจ่าย ก็ได้พีมีดนี้แหละที่วิ่งเอากระเป๋าไปส่งคืน จากนั้น
ก็คุยกันเสมอจนรู้ว่าพีมีดเป็นคนจังหวัดเดียวกันกับแม่เธอ ยามกลับ
บ้านเธอมักจะติดของฝากมาให้อีกฝ่ายเสมอ อีกอย่างเธอเล่าเรื่อง
กระเป๋าเงินหายและได้คืนให้ตากับแม่ฟัง ทั้งสองที่ขึ้นมาส่งเธอเลยได้
พูดคุยกับพีมีดและฝากฝังให้ช่วยดูแลเธอ

“ขอบคุณค่ะ” จงรักยื่นเงินพร้อมขอบคุณ

“เซนกันครับน้องเลิฟ อ้อ ไหมดฝากขอบคุณที่หางานให้นะน้อง
เลิฟ” มีดขอบคุณแทนน้องสาวที่เพิ่งได้งานเมื่อสองสัปดาห์ก่อน มีด
คุยกับจงรักมาพักใหญ่จึงสอบถามงานให้น้องสาวที่เพิ่งออกจากงาน
ด้วยความจำเป็น จงรักก็ดีแสนดี แนะนำฝากฝังงานอีกที่ให้น้องเขา
ทันที

“ไม่เป็นไรพี่ ว่าแต่มดติดขัดอะไรไหม”

“ไม่เลย มันบอกว่าทำงานที่ร้านสบายใจกว่าอยู่ที่เดิมมาก”

“พี่นุใจดีกับลูกน้อง พีมีดอย่าห่วงเลย เลิฟรับรองว่าไม่มีใคร
เอาเปรียบมดแน่ๆ”

“อย่างไรก็ขอบใจน้องเลิฟอีกครั้งนะ ถ้าไม่ได้น้องเลิฟ ไหมดคง
ตงงานไปอีกพักใหญ่”

“คะ ที่มดฝากพีมีดมาเข้านี้คงเห็นเลิฟที่ร้านเมื่อคืนละสิ เลิฟไม่
ได้ไปทักเพราะมัวแต่คุยกับพี่ๆ เขานะคะ” ที่หญิงสาวไม่เห็นน้องสาว
พีมีด นั่นเพราะอีกฝ่ายทำงานในครัว และเธอก็ลืมไปทักจริงๆ “เลิฟไป
ก่อนนะคะพีมีด เดี่ยวถึงที่หลังท่านรอง”

มีดมองตามร่างบางที่เดินกึ่งวิ่งขึ้นบันไดด้านหน้าตึก จงรัก

บอกเขาเสมอว่าเธอโชคดีที่เจอเขา ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้กระเป๋าสตางค์คืน แต่สำหรับเขาแล้ว เขากับน้องต่างหากที่โชคดีได้เจอหญิงสาว เขาเจอคนใจดีมาทีไรเยอะ แต่ไม่เคยเห็นใครเหมือนจรรยาสักคน มีดไม้ได้ซาบซึ่งจินตนาการเฝ้ายามแต่อย่างใด แต่เป็นครั้งแรกที่มั่นใจว่าผู้หญิงคนนี้ดีจากข้างใน ทำดีกับเขาและน้องอย่างไม่หวังผลตอบแทน

วันอังคารจนถึงวันศุกร์นับเป็นวันทำงานที่จรรยาไม่ต้อง อารมณ์เสียแต่เช้าเพราะช่อดอกไม้และสายตาคนทั้งบริษัท หญิงสาวเคลียร์งานช่วงเช้าเสร็จจึงเตรียมสั่งอาหารกลางวันให้เจ้านาย เวลาไม่มีธุระออกไปข้างนอกถนนวัดมักับประทานอาหารกลางวันในที่บริษัท บนชั้นนี้ปีกขาของตึกเป็นพื้นที่ของชายหนุ่ม ปีกซ้ายเป็นพื้นที่ของท่านประธานหรือพี่ ชั้นนี้มีห้องรับประทานอาหารเป็นสัดส่วน และห้องครัวที่อัดแน่นไปด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างครบครัน ครบถึงขนาดหากไม่ซีเกียจก็สามารถทำอาหารกลางวันรับประทานกันได้เลยทีเดียว

“เจ้ เทียงนี่เรากินอะไรดี”

“กำลังคิด” สาวที่เพิ่งจัดการสั่งอาหารให้เจ้านายเสร็จหันมาตอบ ส่วนใหญ่จรรยาพาชัยโยกินกลางวันที่ร้านสะดวกซื้อบริษัทที่มีอยู่เยอะ ถ้าวันไหนซีเกียจก็สามารถสั่งขึ้นมากินในห้องอาหารได้

“โยเห็นไข่ในตู้มีเหลือ น้ำพริกที่เจ้แซ่วก็ยังไม่หมด เทียงนี่ไม่ต้องดันดันออกไปไกล กินแค่ไข่เจียวกับแจ่วบองก็พอดีไหม”

“เห็นด้วย นอกจากไข่แล้วยังมีผักสดที่ป่าป้อนเอามาใส่เพิ่มด้วยนะ” สวัสดิการของชั้นนี้ดีต่อใจจรรยาจริงๆ แม่บ้านมักนำอาหารสดกับผักมาแซ่วในตู้เสมอ

“จริงอะ อ้อออ เทียงนี่คือจะได้กินผัดผักรวมมิตรไหมเจ้”

“ดูวัตถุดิบก่อน”

“อะ พี่ไฉนมาชวนไปกินข้าว”

“ปฏิเสธไปโหด งานเยอะไม่อยากออกไปข้างนอก” ทั้งสองสบตากันแล้วมองงานบนโต๊ะ เสียงถอนหายใจดังขึ้นพร้อมกัน งานเลขาฯ จะว่ายุ่งก็ไม่ยุ่งเสียทั้งหมด แต่ถ้ามันได้ยุ่งขึ้นมากพอเธอเงยหน้าจากโต๊ะแทบไม่ได้

“บอกไปแล้ว ส่งสติ๊กเกอร์ร้องไห้กลับมาไม่สมเป็นพี่เลย”

“เออ อย่างพี่เธอจะร้องไห้” จงรักษ์ว่ากลัวว่า เธอถือพี่นี่ถือกว่าสิบเท่า

“คุณเลิฟครับ ท่านรองขอพบครับ” สาทิสเปิดประตูห้องออกมาแจ้งหญิงสาว สองหนุ่มนี้มีโต๊ะประจำตำแหน่งอยู่ไม่ไกลจากหน้าห้องรองประธาน ทั้งสองช่วยขนวัตถุเอกสารอยู่ในห้องเป็นครั้งคราว

จงรักษ์เข้าไปในห้องท่านรองพบว่าบนโต๊ะเขามีเอกสาร
กองพะเนินไม่ต่างจากโต๊ะของเธอเลย หญิงสาวเลือกไปนั่งที่เก้าอี้ด้านหน้าเมื่อเจ้านายยื่นแฟ้มสีดำส่งให้

“เลิฟช่วยผมตรวจดูสัญญาฉบับนี้หน่อย”

หญิงสาวรับมาเปิดดู เรื่องเขาเรียกชื่อเล่นทำให้ชินอย่างไรก็ได้ แหม...ใช้คำว่าคุณยังไม่กระอักกระอ่วนใจแบบนี้เลย

อ่านเอกสารสัญญาในแฟ้มเสร็จสองรอบหญิงสาวจึงเหลือบตามองคนที่นั่งก้มหน้าอยู่ตรงข้าม แม้จะเป็นกันเองในที่ทำงาน แต่เขาไม่เคยแสดงท่าทีที่อ้อร่อยอิดออดสักนิด เขายังเป็นท่านรองที่เคร่งขรึมจริงจังกับงานเสมอ แล้วแบบนี้จะให้เธอคิดอกุศลกับเขาได้อย่างไร

ท่านรองช่างแตกต่างจากพี่สาว...จงรักษ์คิดในใจอย่างขบขัน

เสร็จงานตรงหน้าแล้ว เขามองคนหล่อแล้วมันดีต่อใจ เธอขอแอบมองต่ออีกหน่อยแล้วกัน

เฮือก...หญิงสาวสะดุ้งเมื่อจู่ๆ ชายหนุ่มก็เงยหน้าขึ้น

“อ่านเสร็จแล้วหรือครับ”

“เอ่อ ค่ะ ไม่ต้องทำอะไรเพิ่มค่ะท่านรอง”

“อืม เที่ยงนี้เลิฟสั่งอะไรให้ผม” ธนวัฒน์ถาม เพราะหน้าที่นี้หญิงสาวรับไปดูแลตั้งแต่เข้ามาทำงาน

“เลิฟ เอ่อ ดิฉันสั่งแฮมมอนอย่างเกลือกกับข้าวไรซ์เบอร์รี่ให้ท่านรองค่ะ”

“แทนตัวว่าเลิฟก็ดีแล้ว คุณไม่จำเป็นต้องทำตัวเหินห่างกับผม”

“อ่า ค่ะ” จงรักพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง แอบขนลุกหากพิวีหรือไม่กี่ไอ้โยเข้ามาได้ยินประโยคเมื่อครู่ ต่อมจิ้นของสองคนนั้นคงทำงานแบบไม่ดูสีหน้าท่านรองแน่ๆ

“แล้วเลิฟจะกินอะไร ออกไปกินข้างนอกเหมือนเดิมไหม”

“เลิฟว่าจะทำกินในครัวนี้แหละค่ะ”

การบอกกล่าวเรื่องรับประทานอาหารกับเขาถือเป็นปกติ ธนวัฒน์ก็มีคำถามแบบนี้เสมอ จงรักก็คิดว่าเขามีความห่วงใยลูกน้องค่อนข้างมากทีเดียว และที่สำคัญเธอไม่ได้เก็บมาคิดเกินเลย เพราะเคยได้ยินเขาถามคำถามทำนองนี้กับหวังเหว่ยและสาทิสเช่นกัน

“เผื่อผมด้วยได้ไหม”

“เอ...จะดีหรือคะ เลิฟตั้งใจมัดผักกับทอดไข่เท่านั้นเอง”

“อืม งั้นทำเผื่อผมด้วย กินอาหารตามร้านทุกวันเริ่มรู้สึกเบื่อ”

จงรักข่มหน้าเพื่อซ่อนสีหน้าแหย คนรอบข้างคนนี้ก็แปลกกับข้าวที่สั่งทุกมื้อมาจากร้านหรรตติดาวมิชลินทั้งนั้น แต่ดันพูดว่าเบื่อเสียเต็มคำ

“งั้นเลิฟจะเสิร์ฟพร้อมอาหารที่สั่งมาก็แล้วกันนะคะ”

“ขอบคุณครับ”

เป็นอันจบบทสนทนาระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง จงรักก็กลับออกไปทำงานต่อด้านนอก หญิงสาวไม่รู้เลยว่าถูกคนด้านในมองตาม

จนร่างเธอล้มหายไปหลังบานประตูและปรากฏอีกครั้งผ่านกระจกหน้าต่าง

“เจ้าทำไมหายไปนาน” คำถามแรกทำให้จิ้งจอกซึ่งตาตุ๋นอีกฝ่าย หายเข้าไปในห้องทำงานท่านรองที่เรากำลังออกมาเจอกับคำถามบ้าบอประมาธนี้ทุกที

“คาบข่าวไปรายงานพี่แล้วละสิ”

“อู๊ยยย พุดเหมือนน้องเป็นหมาเป็นแมว แค่นี้ไปบอก ทางนั้นกรีดกรีดใหญ่เชียรว”

“รู้ได้ไงว่ากรีดกรีด”

ชัยโยเปิดหน้าข้อความให้จิ้งจอกดู เอ็ม...พี่พิมพ์คำว่ากรีดพ่วงด้วย ‘ด’ เป็นสิบตัวส่งกลับมา

คะ...เชื่อแล้วว่ากรีดกรีดใหญ่จริงๆ

“แค่พี่เข้าไปทำงานกับท่านรองในห้องแค่ชั่วโมงเดียวตื่นต้นต้นจะเป็นจะตาย นี่ถ้าพี่รู้ว่าเที่ยงนี้พี่จะทำอาหารให้ท่านรองกินด้วย พรุ่งนี้ไม่พาพ่อแม่อู๋ซอพี่ให้ท่านรองเลยเหรอกงะ”

“วื๊ดดด เจ้จะทำอาหารให้ท่านรองเหรอก”

เฮ้อ...ไม่ต้องรอให้ธาณีนีกรีดก็ได้ มือขงอันดับสองอยู่ใกล้ๆ เธอ

นี่เอง

“อืม เห็นว่าเปื้ออาหารตามร้านละ”

“โหย ใช้คำว่าเปื้อเลยเหรอก อาหารจากร้านดัง ฝีมือเชฟตัวท็อปทั้งนั้น”

“ว่าไม่ได้หรอก กินบ่อยๆ ก็อาจเปื้อ”

“พุดแล้วหมั่นกลิ่นความรวยขึ้นมาเลยเนอะเจ้” ชัยโยป้องปากกระซิบกระซาบ

จิ้งจอกพยักหน้าเห็นด้วย

“อย่าบอกเรื่องให้มาก ตั้งใจทำงาน”

“คำ ทั้งเก่งทั้งดูทั้งขยัน น่ากลัวว่าในอนาคตจะนำพากิจการให้
รุ่งเรือง”

“ยังไม่เลิกล้อเรื่องนี้อีก”

“ก็เขาสื่อกัน”

“เพราะแกกับพืชนั้นแหละที่ทำให้เกิดข่าวลือ”

“หือ อย่ามาใส่ร้ายกันนะเจ้” ชัยโยส่ายหน้าปฏิเสธทั้งที่ความจริงเขากับพืคือต้นข่าว

“ไม่ได้ใส่ร้าย ส่งข้อความไปบอกพืคตอนนี้เลยนะว่าพื้รู้แล้วว่า
พืคเป็นเจ้าของช็อคโกแลต”

“หา! ทำไม่รู้ เอ๊ย รู้ได้ไงเจ้”

จงรักยังไม่ต้องตอบทันที หญิงสาวยิ้มมุมปากเมื่อจับได้ได้ว่าไอโย
คือผู้สมรู้ร่วมคิดอีกคน

“เอาเป็นว่ารู้แล้วกัน บอกพืคห้ามส่งช็อคโกแลตมาอีก ห้ามสร้าง
ข่าวลือใดๆ ระหว่างพืคกับท่านรองอีกเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นพื้จะออกจาก
งานก่อนหกเดือน”

“งั้นก็ไม่ได้เงินห้าแสนอะดิ”

จงรักทำตาโต ในขณะที่ชัยโยยกมือปิดปาก เรื่องปากเปราะ
ไว้วางใจเขาเลย อื้อออ

“พืคบอกแก?”

“...”

“นี่ไอโย พื้จะบอกอะไรแกให้หะ เรื่องเงินห้าแสนนั้นพื้อยากได้
ก็จริง แต่เหนือกว่านั้นคืออยากหาประสบการณ์การทำงานด้วย แกก็
รู้ว่าวณิชยาทำอะไร แล้วความฝันของพื้คืออะไร”

ชัยโยพยักหน้าทั้งที่ยังปิดปากแน่น แน่นนอนว่าเธอทราบเรื่อง
ความฝันอยากทำรีสอร์ทของจงรัก

“ดังนั้นจำเอาไว้...ต่อไปให้แกชงจนแก้วแตกก็ไม่มีวันที่พี่กับท่านรองจะรักกันหรอกยะ!”

หลังพักเที่ยงความดุตันของจงรักษ์ถูกลดทอนลงด้วยข้าวลี้อะลอกใหม่ ท่านรองกินอาหารที่เลขาฯ เลิฟทำจนหมดโดยไม่แตะต้องอาหารที่สั่งมาจากร้านดังเลยสักคำเดียว

แน่นอนว่าข้าวลี้อันนี้ดังออกจากปากชัยโยเป็นคนแรก โดยมีธาวินี่ที่ลงมาเล่นเกมนี้ด้วยตัวเองช่วยโหมไฟรักให้ลุกโชน

“น้องชายวิดาแหลมมากใช่มั้ยคุณเขม”

“ตาถึงมากคะท่านประธาน คุณเลิฟทั้งเก่งทั้งสวย”

เขมมิกากหัวหน้าแผนกบุคคลที่จู่ๆ ก็เจอท่านประธานที่หน้าลิปต์ซึ่งมีพนักงานออกกันเต็มไปหมด ยิ้มอย่างประหลาด ร้อยวันพันปีท่านประธานเคยตกทายเธออย่างกระตือรือร้นต่อหน้าธารกำนัลที่ไหนกัน

“แหงละค่า คุณแมวิป्लीมายายเลิฟมากเลยนะคะ คุณพ่อก็ชมไม่ขาดปาก”

รอบด้านเกิดเสียงฮือฮาขึ้นเล็กน้อยหลังจากท่านประธานเผยความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นระหว่างที่บ้านกับคุณเลขาฯ ชื่อดัง

“อ้อ ทุกคนคงไม่รู้สิ ว่าที่จริงแล้วครอบครัวฉันกับครอบครัวยายเลิฟสนิทกันตั้งแต่รุ่นพ่อแม่เนาะ” ธาวินี่ย้ำความสัมพันธ์ที่แน่นปึกซึ่งกลายเป็นอดีตไปแล้ว แต่นั่นเป็นเพียงความคิดของครอบครัวจงรักษ์

“แบบนี้คงเหลือแค่ให้ท่านรองพิชิตใจคุณเลิฟให้ได้สินะคะ”

“ใช่ค่ะ ยังไงฝากทุกคนเอาใจช่วยด้วยนะ”

ธาวินี่หันไปแจกยิ้มพร้อมกับย้ำคำว่าทุกคนซึ่งไม่ได้หมายถึงใครอื่น ก็พนักงานทั้งบริษัทไง จะใครล่ะ!

3

ช่อดอกไม้ที่หายไป

ชาวลีอะระลอกใหญ่มาพร้อมกับงานที่สุขหัวจนทำให้ จงรักษ์ไม่มีโอกาสได้พบกับธาวินีเลยกระทั่งตอนสายของวันศุกร์ ซึ่งเป็นวันที่หญิงสาวเคลียร์งานที่ยุ่งเหยิงทั้งสัปดาห์เสร็จพอดี ชาวลีที่ว่าเธอเป็นคนโปรดของบ้านวนิชยานั้นดังไม่ขาดสาย อีกทั้งชัยยังขยันอัปเดตชาวลีให้ฟังทุกสามชั่วโมงจนเธอแทบเป็นประสาทตายอยู่แล้ว

“ลมอะไรหอบมาหรอเลิฟ” ดันข่าวถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม
จงรักษ์ยิ้มจี๊ดซี้ดให้อีกฝ่าย

“ลมโมโหค่ะ”

“แกโมโหจนรอยื่นนี้ไม่ไหวเลยหรอ” ธาวินีซำกับท่าโมโหสุดๆ ของอีกฝ่าย จงรักษ์เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร โมโหมากแค่ไหนก็ไม่เคยเสียจริต ไม่หวีดไม่วินใดๆ

“เลิฟจะกลับบ้านเลยรอกไม่ได้”

“จันทอนเที่ยงนัดมากก็ได้นี่”

“งานเยอะต้องเคลียร์งานค่ะ” หญิงสาวพูดไปอย่างนั้นเอง เพราะความจริงเธอเคลียร์งานยุ่งๆ เสร็จแล้ว ที่ไม่ออกไปเคลียร์กันตอนพักเที่ยง เพราะมันต้องมีชัยไปด้วย แล้วสองคนนี้จะเจอกัน

รุ่มเธอ

“อ้าว แล้วที่มาเวเลงานตอนนี่ล่ะ”

“ก็มันอดใจไม่ไหว ต้องการมาพูดก่อนกลับไปเคลียร์งานต่อค่ะ”

“อ้อ แล้วมีอะไร ว่ามาเลย” คนที่ตั้งใจหลบหน้าจางรักษมาตลอดหลายวันเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ด้วยท่าทางสบายๆ ชัดกับใจที่เต้นแรงน้อยครั้งที่คนอย่างยายเลิฟจะบุกมาถึงห้องทำงานของเธอ

“พี่เป็นคนปล่อยข่าวเรื่องเลิฟกับท่านรอง”

“พี่เปล่า”

“พี่เป็นเจ้าของช่อดอกไม้ที่ส่งให้เลิฟทุกวันจันทร์”

“พี่เปล่า”

“พี่ไม่อยากแต่งงานเลยหันมาจับคู่ให้เลิฟกับท่านรอง เพื่อที่ตัวเองจะได้เลิกถูกคุณลุงคุณป้าเร่งรัด”

“...”

“แล้วพี่ก็มั่นใจว่าเกมนี้ตัวเองจะชนะ เลิฟจะอยู่ครบกำหนดหกเดือนหรือไม่ เลิฟก็จะได้น้องชายพี่เป็นของแถมอยู่ดี”

“...”

“ถ้าอยากเล่นเกม ลองดูกันสักตั้งก็ได้ค่ะ”

จางรักษคลี่ม้วนพร้อมกับโน้มตัวทำมือบนโต๊ะทำงานตัวใหญ่

“อีกสองเดือน...มาดูกันว่าเลิฟจะได้เงินพนันอย่างเดียวหรือได้ค่าสินสอดด้วย”

“ยายเลิฟ”

แม้จะเคยเห็นอีกฝ่ายโกรธมาบ้าง แต่ไม่มีสักครั้งที่นิ่งได้ขนาดนี้ ธาวิณีใจแป้วเล็กน้อย จางรักษเป็นน้องที่เธอรักมาก มากถึงขนาดอยากได้มาเป็นน้องสะใภ้เลยละ ที่เธอคิดแผนรักแผนร้ายนี้ขึ้นเพราะเชื่อว่า ธนวัตจะรักจางรักษได้ไม่ยาก ธาวิณีรู้ว่าน้องชายไม่มีใครในใจ เพราะ

รายนั้นก็เหมือนเธอที่ชอบทำงาน ยังไม่คิดเรื่องชีวิตคู่

“เลิฟพูดจริงๆ นะพี่วี ระหว่างนี้พี่จะสร้างข่าวลืออะไรก็ตามแต่ใจพี่ เอาที่พี่สบายใจและคิดว่าเลิฟจะอยู่กับมันได้ก็แล้วกัน เลิฟจะไม่แก้ข่าว ไม่พูดอะไรเกี่ยวกับสิ่งที่พี่สร้างขึ้นดีไหมคะ ให้คนเข้าใจไปอย่างนั้น พอครบหกเดือนเลิฟก็แค่ออกจากบริษัทไปเสียบๆ แล้วก็ไม่ได้กลับมาเหยียบที่นี้อีกตลอดชีวิต”

“ไยยายเลิฟ... พี่ขอโทษก็ได้ ไม่เห็นต้องจริงจังขนาดนี้”

“แล้วที่ทำไปทั้งหมดพี่วีไม่จริงจังหรือคะ”

“จริงจังสิ พี่อยากให้เลิฟชอบน้องชายพี่จริงๆ”

“แล้วทำไมถึงไม่ให้เลิฟจริงจังด้วยล่ะคะ”

“ไยยย พี่ขอโทษๆ” สาวที่ตั้งใจเล่นใหญ่สำนึกผิดขึ้นเล็กน้อย แต่มันแค่เล็กน้อยจริงๆ เพราะอย่างไรเธอก็อยากได้จรัลภัสเป็นน้องสะใภ้

“พี่วี ท่านรองนะไม่ได้ชอบเลิฟหรอก แล้วเลิฟเองก็ไม่ได้รู้สึกอะไรกับเขา เรื่องความรักตบมือข้างเดียวมันไม่ดังนะคะ”

“รู้ได้ไงว่านายวินไม่ชอบ”

“พี่วีคะ เลิฟเห็นหน้าเขาเกือบทุกวันทำไมจะไม่รู้ อีกอย่าง... ความรักแบบมีตัวช่วยอย่างที่พี่วีทำนี่มันไม่เวิร์กคะ มันไม่มีทางลงเอยแบบแฮปปี้เอนด์ได้หรอกเชื่อเลิฟสิ ดีไม่ดีหากท่านรองทราบเรื่องเขาจะหาว่าเลิฟรวมหัวกับพี่วีจับเขาคัดได้”

“...”

“ถ้าเราเปลี่ยนกัน เลิฟพาพี่เข้าไปพัวพันกับผู้ชายคนหนึ่งโดยที่พี่ไม่ได้รู้สึกอะไรกับเขา พี่จะโอเคหรือคะ”

“ไยยย ชักเครียดแล้วสิ”

“มันน่าเครียด แล้วพี่ก็ควรรู้สึกแบบนี้ตั้งนานแล้ว”

“โอเคๆ พี่ไม่ทำอะไรอีกก็ได้ รอให้นายวินจีบแกลเองแล้วกัน”

ธาวินีบอกอย่างจำยอม ครั้งแรกเลยนะที่เธอเห็นยายเลิฟโกรธขนาดนี้
“ท่านรองไม่มีวันจีบเลิฟหรอกค่ะ”

จงรักษ์ขับรถถึงบ้านราวๆ เกือบสี่ทุ่ม นอกจากต้องเผชิญ
รถติดช่วงเย็นวันศุกร์แล้ว เธอยังออกจากบริษัทหลังเลิกงานราวๆ หนึ่ง
ชั่วโมงอีกด้วย เนื่องจากมีเอกสารด่วนต้องตรวจสอบก่อนท่านรองจะ
นำไปพบลูกค้าในช่วงวันหยุดนี้ จงรักษ์ไม่รู้รู้สึกผิดที่ไม่ได้ติดตามไป
ด้วย เพราะข้างกายชายหนุ่มมีหวังเหวี่ยงกับสาทิสคอยช่วยอยู่แล้ว

รถยนต์สีดำค่อยๆ แล่นไปตามทางลูกรังก่อนผ่านป้าย ‘สวน
จงรักษ์’ สักพักก็มองเห็นตัวบ้านสไตล์โรนาลองชั้นที่จงรักษ์หาแบบ
ด้วยตนเอง ตายอมสร้างบ้านในแบบที่เธอชอบเมื่อห้าปีที่แล้วเพื่อรอ
ให้เธอกลับมาอยู่ด้วยกัน ไฟที่เปิดสว่างทำให้หญิงสาวรู้ว่าคนที่เธอรัก
ทั้งสองต่างกำลังรอคอยการกลับมาเยี่ยมบ้านของเธอ จงรักษ์ยิ้มเมื่อ
มองเห็นแม่ออกมายืนรอที่ระเบียงด้านหน้าบ้านโดยมีผู้เป็นตาเฝ้า
ออกไป

“มาถึงเสียทีเลยเลิฟ” รังรองกางแขนรับลูกสาวที่โผล่เข้ามาทอด

“รถติดค่ะแม่ วันหยุดใครๆ ก็อยากออกจากกรุงเทพฯ ทั้งนั้น”

“อะแฮ่ม”

หญิงสาวปล่อยมือจากเอวแม่แล้วโผล่เข้าไปกอดผู้เป็นตา

“คิดถึงตาจังเลยค่ะ”

“ให้มันจริงเถอะ มาที่ไรก็พูดแบบนี้ แต่พอกลับไปกรุงเทพฯ ชอบ
หายจ้อย”

“หายจ้อยที่ไหนคะ เลิฟทำงาน บางวันก็เลิกค่าเลยไม่ได้โทร.
หาตาค่ะ” หญิงสาวบอกเสียงอดอ้อน

“ถ้ามันเหนื่อยก็กลับบ้านเรา”

“กลับแน่ค่า อีกสองเดือนก็ไม่มีอะไรจ้างเลิฟไว้ได้แล้วค่ะ”

“เฮอะ กลัวป่าจอมมารยาของแกจะล่าออยอีกนะสิ” สันต์พูดถึงพี่สาวอดีตสามีของลูกสาวด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยขบขัน คนที่พาหลานห่างออกจากเขาได้นานหลายปี มีหรือเขาจะชอบฝ่ายนั้น

“คราวนี้เลิฟพูดกับป้าอย่างจริงจังแล้วคะตา เลิฟไม่อยากอยู่กรุงเทพฯ แล้ว”

“อืม คราวนี้ต่อให้เขาตายก็ไม่ต้องอยู่ร่อเหมายนะ”

“โธ่ตาก็...อย่าไปแข่งป้าบัวเขาอย่างนั้นสิคะ”

“อดไม่ได้หรอก ผู้หญิงเจ้ามารยาแบบนั้นตาไม่อยากให้หลานอยู่ใกล้”

“ตา”

“เลิฟกินข้าวมาหรือยังลูก” รั้งรองเห็นท่าไม่ดีจึงชวนคุยเรื่องอื่น

“ยังเลยคะ กินแค่สโมกี้ไปคัสสองชิ้นประทังชีวิตก่อนจะกลับมา กินกับข้าวฝีมือแม่ แล้วก็ต้มไก่บ้านใส่ยอดมะขามฝีมือตา”

สันต์โคลงศิริระเมื่อคนเป็นหลานพูดไปเอาแก้มถูไถอกเขาไปเจอลูกอ่อนนี้เข้าเขาเป็นต้องใจอ่อน โกรธใครหน้าไหน ถ้าหลานอ่อนเขาก็คลายความโกรธลงกึ่งหนึ่ง

“ถ้าอย่างนั้นก็เข้าไปกิน เดี่ยวตาจะขึ้นนอนแล้ว”

การได้กินข้าวท่ามกลางคนที่รักทำให้จงรักภักดีมีความสุข
เธออยากให้วันคืนที่จะได้อยู่พร้อมหน้ากันเคลื่อนไหวมาโดยเร็ว หญิงสาวกินไปตอบคำถามแม่กับตาไป ทั้งสองยิ้มหัวบ้างยามเธอเล่าเรื่องตลกในที่ทำงานหรือแม้แต่เรื่องของเงินน้ำกับสามีให้ฟัง

เกือบห้าทุ่มหญิงสาวช่วยแม่ล้างจานเสร็จ แม่ห้ามอย่างไรเธอก็ยืนกรานจะช่วย ส่วนตาขึ้นนอนได้สักพักแล้ว จงรักภักดีอดแม่จากด้านหลัง รั้งรองไม่ได้พูดอะไร พาลูกสาวเดินไปส่งที่ห้องนอนด้านบนห้องของจงรักภักดีสามารถมองเห็นวิวด้านหน้าบ้านได้อย่างชัดเจน

“ห้องฟ้าที่บ้านเราสวยที่สุดเลยคะ” คนที่ยังกอดแม่ไม่ปล่อย บอกโดยเอาคางเกยกับบ่าแม่

“สวยก็รีบกลับมาสิเลิฟ”

“อยากกลับมากค่า เลิฟนับวันนับคืนเลยนะแม่”

“แล้วที่ทำงานมีปัญหอะไรไหม อาทิตย์ที่ผ่านมาคุยกับแม่แค่แป๊บเดียวเอง”

“งานเยอะมากคะ แต่ก็ผ่านไปด้วยดี นี่วันนี้เลิฟออกจากที่ทำงานช้า เพราะต้องดูเอกสารให้ท่านรองนิดหน่อยคะ”

“อืม ความจริงทำงานเลขาฯ เจ้านายไปไหนเราต้องไปด้วย แม่เพิ่งเคยเห็นเรานี่แหละที่ไม่ยอมไปไหนมาไหนกับเจ้านายเลย” รั้งรองรู้ เพราะลูกสาวเคยบ่นให้ฟัง

“ก็ไปบ้างคะแม่ แต่ไม่บ่อย เพราะท่านรองมีผู้ช่วยอีกสองคน อย่างที่เลิฟบอกแม่”

“แม่ว่าบางที่เราก็ต้องไปด้วยนะ”

“เลิฟไม่ไปคะ” คนพูดยิ้มกว้าง

รั้งรองรู้สึกเห็นใจเจ้านายลูกสาวขึ้นมาเล็กน้อย

“เรานะดีอ เป็นลูกน้องวิป็นเกลียวกับเจ้านาย”

“ใครว่า เลิฟทำงานดีเชื่อฟังท่านรองทุกอย่างแหละคะ แต่ที่ไม่ออกไปข้างนอกด้วย เพราะเลิฟอยากฝึกงานให้ไฉ่โยใจคะ”

“อืม แล้วโยเป็นไงบ้าง คิดว่าเลิฟออกจะทำแทนเลิฟได้ไหมลูก”

รั้งรองรู้จักชียโยเพราะสมัยเรียนจรรยาวัธเคยพามาเที่ยวบ้านบ่อยๆ อีกฝ่ายเป็นเด็กน่ารัก ทั้งหล่อนกับพ่อเอ็นดูอยู่ไม่น้อย

“ทำได้แน่นอนค่า ไม่เสียชื่อเสียงเอกของเลิฟหรอกคะแม่”

“ดีแล้ว เขาจะได้ไม่รุ่นหาเลขาฯ อีก”

“คะ เอ...เกือบลืมไปเลย พี่วิปากของมาให้แม่ด้วยนะคะ อยู่ในรถเดี่ยวพรงนี้เลิฟค่อยเอามาให้ เลิฟไม่กล้าถือลงมากลัวตาถาม เลิฟ

“ไม่อยากโกหกตาอะ” จงรักสลดเสียงลง เธอชินเวลาพูดถึงครอบครัว
ธาวิณีหรือป้า เธอมักจะลดเสียงแบบนี้เสมอ

“แม่ฝากขอบใจหนูด้วย แล้วก็ฝากบอกว่าคราวหน้าไม่ต้อง”

“เสียใจแทนพี่ได้ไหมคะเนี่ย”

“ไม่ต้องไปเสียใจหรอก แม่ไม่ห้ามเลิฟคบหากับใครทั้งนั้น แค่
ขอว่าอย่าพาเขามาที่บ้าน คนที่ตาไม่ชอบอย่าให้ไกลเลยยิ่งดี”

จงรักเอนตัวพิงไหล่กับหน้าต่างห้องนอน กลายเป็นว่าตอนนี้
แม่กับเธออิงกรอบหน้าต่างมองดาวบนท้องฟ้าอยู่คนละด้าน

“พี่เคยหลุดพูดว่าป้าทิพบนเรื่องแม่ไม่ค่อยรับโทรศัพท์”

“แม่ไม่อยากคุยกับเขาเลยไม่รับ” รังรองที่ไม่มีความรักกลับ
บอกไปตามตรง

“มันทำให้แม่คิดถึงเรื่องเก่าๆ เหมออะ”

การหย่าร้างของแม่กับพ่อมีผลกระทบต่อกันรอบข้างมากมาย
จริงๆ

“ก็มีบ้าง ที่ไม่อยากติดต่อกันบ่อย เพราะแม่ไม่อยากนึกถึงและ
ไม่อยากให้ตาไม่สบายใจเท่านั้นเอง”

รังรองเอื้อมมือไปทัดผมให้ลูกสาว จงรักถอดเอาความงามจาก
หล่อนไปแปดเก้าส่วน ตากลมๆ ที่มีประกายนี้เหมือนอดีตสามีของ
หล่อน

“เลยไม่คุย ไม่คบหากันตอนนะเหมออะ”

“ใช่ ถ้าคบกันต่อ เขาก็จะอยากมาเยี่ยม พอมาเยี่ยมก็จะเจอ
ตา เลิฟเอ๊ย...ลูกต้องไม่อยากเห็นปฏิกิริยาของตาเวลาเจอพวกเขา
แน่ๆ”

จงรักขិតภาพตามแล้วจึงพยักหน้า เธอไม่อยากเห็นจริงๆ

“จริงของแม่ ตาน่ะปากร้ายใจดีแต่กับแม่กับเลิฟเท่านั้น นอก
นั้นถ้าเป็นคนอื่นที่ตาไม่ได้รัก ตาร้ายใส่หมด”

รังรองหลุดหัวเราะถูกใจความปากคอเราะร้ายของลูกสาว

“คุยเสียงแจ๊วๆ แบบนี้แสดงว่าไม่่งวงไซ้ใหม่”

“ซู๋ เมื่อย่าบอกตานะคะว่าเลิฟกินกาแฟมาระหว่างทาง คีนี่คงดีอยู่ค่ะแม่”

“ตายแล้ว คราวหน้าก็มาเข้าวันเสาร์อาณะลูก ถ้าเหนื่อยกันนอนพักเสียที่คอนโด อย่าได้ฝันชั่วบรมมาเด็ดขาด”

“เลิฟอยากมานอนบ้านนี้คะ อีกร้อยอย่างอยากคุยกับแม่ด้วยค่ะ”

“อืม จั๊นไปอาบน้ำอาบท่าก่อนไป เดี่ยวคีนี่แม่นนอนเป็นเพื่อน”

“เฮ้ รักแม่ที่สุดเลยคะ”

จงรักขักรอดแม่พร้อมหอมแก้มซ้ายขวาสลับกัน รังรองถึงกับหุบยิ้มไม่ได้ มองตามแผ่นหลังที่หายไปหลังประตูห้องน้ำ จงรักขัเป็นเด็กดีว่าง่ายมาแต่ไหนแต่ไร หล่อนคิดเสมอว่าหล่อนโชคดีแค่ไหนที่มีลูกแบบนี้ ลูกที่คิดบวกเสมอ ลูกที่มีแต่รอยยิ้มสดใสให้แม่กับตา ลูกที่ไม่เคยก่อปัญหาหรือเคยแม่กระทั้งแบกรับปัญหาแทนหล่อน

รังรองกอดอกมองนอกหน้าต่าง คิดย้อนไปเมื่อหลายปีก่อนตอนที่จกกลป่วย ต้องเป็นหล่อนที่ไปดูแลหรือพาจกกลกลับมาที่นี้ แต่จงรักขักลับอาสาไปดูแลอีกฝ่ายเอง ตอนนั้นทั้งหล่อนกับลูกถูกพ่อด่ายกใหญ่กว่าจะยอมให้ไป

“แม่คะ ขอขอบคุณสำหรับแฮมพูกลิ่นใหม่น้าา” เสียงตะโกนจากในห้องน้ำเรียกรอยยิ้มให้คนเป็นแม่ จงรักขัชอบกลิ่นหอม ชอบดอกไม้ ชอบอ่านหนังสือ ดังนั้นมีโอกาสรังรองจะหาสิ่งเหล่านี้มาให้ลูกสาวเสมอ

นอนพักผ่อนอ่านหนังสือนิยายจบไปสองเล่ม พูดคุยกับ
คนที่รักอย่างเต็มอ้อม จงรักขัก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ ในเย็นวันอาทิตย์ หญิงสาวออกมาทำงานเวลาเดิม เพิ่มเติมคือการให้พี่มีดดูลาดเลาให้

ก่อน ผักผลไม้ที่หอบมาจากบ้านถูกหอบหิ้วลงมาด้วย ไม่ได้นำมาฝาก
แค่พื้มีตคนเดียว แต่นำมาเพื่อแจกจ่ายพื้วินคนอื่นอีกด้วย

“โห...คนหรือนางฟ้าทำไมถึงใจดีแบบนี้้า” เสียงขอบคุณสลับ
เสียงแซวดังขึ้น

“คนสิคะพื้ น่ารักด้วยนะคะ” หญิงสาวหยอกกลับไปอีก

“อันนี้ไม่เกียงเลยครับน้องเลิฟ น่ารักอีหลีเด้อ” หนุ่มคนหนึ่ง
บอกด้วยสำเนียงบ้านเกิด

“ขอบคุณหลายๆ คำ เดี่ยวเลิฟขอตัวก่อนนะพื้ๆ ไปถึงที่ทำงาน
ช้ากว่าเจ้านายเดี่ยวถูกไล่ออก”

“ไม่ต้องกังวลตงงานนะน้องเลิฟ ถ้าหางานไม่ได้มาชั้บวินกับ
พวกพื้”

จงรักษ์หลุดหัวเราะก่อนจะตอบรับ หญิงสาวเดินไปซื้อน้ําทาย
พื้มีดที่รออยู่ หลังๆ ไม่ค่อยมีใครว่าอะไรแล้วถ้าพื้มีดจะเป็นคนไปส่ง
เองโดยไม่ต้องรอต่อคิว

“มดเป็นไงบ้างคะพื้มีด” สาวที่ซื้อน้ําทายชะโงกหน้าไปถาม

“ดีเลยละ มดขอบงานใหม่มาก นี้สองสามวันนั้ก็ได้ชั้บไปทำ
อาหารแล้วนะน้องเลิฟ ไ้มดมันดีใจใหญ่”

จงรักษ์พยักหน้า พื้มีดเคยบอกเหมือนกันว่าน้องสาวชอบทำ
อาหาร

“ไว้ร้านอาหารแม่เลิฟสร้างเสร็จ เลิฟจะถามมดดูว่าสนใจไป
ทำงานต่างจังหวัดไหม”

“ถ้าน้องเลิฟชวน ยังไงไ้มดมันก็ไป แต่ต้องบอกคุณนุ เจ้าของ
ร้านเขาล่วงหน้าหน่อยนะ”

จงรักษ์ยิ้มยามได้สัมผัสถึงความจริงใจของพื้มีด เธอไม่รู้เบื้อง
หลังเบื้องลึกของสองพี่น้องมากนักหรอก แต่ได้คุยกันถูกใจก็เพียงพอ
สำหรับการคบหาฉันเพื่อนฉันพื้้อง

นับเป็นวันจันทร์แรกของสัปดาห์ที่จงรักภักดียิ้มแยมแจ่มใส
เมื่อไม่เห็นช่อดอกไม้วางบนโต๊ะทำงาน เธอเชื่อว่าธาวินี่คงรู้สึกสำนึก
ขึ้นมาบ้างแล้ว การเล่นกับความรู้สึกและหัวใจคนนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ควร
คนจะรักกันบางคู่แค่มองตาแวบแรกก็รัก บางคู่ต้องใช้เวลาคบหา ซึ่ง
เธอกับท่านรองไม่เข้าข่ายทั้งสองอย่างเลยมั้ง เขากับเธอไม่ได้คลิกกัน
เสียหน่อย

“ดอกไม้ละเจ้” คำทักทายแรกที่ควรมีแปรเปลี่ยนเป็นคำถาม
ซะงั้น

“ดอกไม้อะไร”

“เอ้า ก็ช่อดอกไม้ของท่านรองไง”

“เลิกมโนได้แล้วยะ ของพี่วิ่งมาต่างหาก”

“แล้ว...ไม่มีเหวอ” ซัยโยยิ้มแหยให้คนที่ทำตาเขียวปัด

“ต่อไปนี่ไม่มีแล้ว แกเองก็เลิกไปเต้าข่าวหรือช่วยกระพือข่าวที่
ไม่เป็นจริงของพี่กับท่านรองซะที”

“โยเปล่า!”

“หี เสียงสูงเชียวนะ”

“แค่ผสมโรงไปกับเขานิดหน่อยเท่านั้น”

“ต่อจากนี้ก็เลิกซะ เก็บปากไว้กินข้าวดีกว่า”

“โหดอะ”

“สวยด้วย”

“คะๆ สวยโหดโหดสนิท”

จงรักหวั่นระคิกอย่างถูกใจ ซัยโยค้อนอย่างไม่เข้าใจ ผู้หญิง
อายุเท่าจงรักกับธาวินี่ควรคิดเรื่องคู่ครองได้แล้ว แต่ทั้งสองคนกลับ
ไม่คิดไม่มีใจไขว่คว้า ช่างเหมาะกับการว่าสวยโหดโหดสนิทจริง ๆ

สาทิสนี่วน้ำยามเห็นผู้เป็นนายทำหน้าที่เคร่งสลับกับมองผ่านกระจกห้องไปยังโต๊ะเลขานุการ เข้านี้เชื่อว่าบรรยากาศในที่ทำงานมันแปลกๆ ตั้งแต่เดินผ่านหน้าห้องทำงานรองแล้ว ปกติวันแรกของสัปดาห์จะมีดอกไม้ช่อใหญ่วางบนโต๊ะคุณเลิฟที่เป็นเลขาฯ และเจ้าตัวก็จะหน้านี้วักควมวดทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์ไปตลอดครึ่งวัน นี่เป็นภาพที่คุ้นตาสาทิสไปเสียแล้ว

หรือท่านรองกับคุณเลิฟจะเปลี่ยนโฉมกัน

ตอนนี้กลายเป็นเจ้านายของเขาที่ทำหน้าที่แบบนั้นแทน แถมยังขยันมองออกไปนอกห้องด้วย สาทิสหันไปหวังจะขอความเห็นจากเพื่อนร่วมงาน พบว่าหวังเหวี่ยงกำลังยืนก้มหน้าซ่อนยิ้ม เป็นเพราะยืนใกล้กันจนสามารถเห็นปฏิกิริยาของอีกฝ่าย

เฮ้อ...วันนี้ช่างเป็นวันที่ไม่ปกติเสียจริง

“เรียกเลิฟเข้ามาให้หน่อย”

สองหนุ่มเงยหน้าขึ้นพร้อมกัน ก่อนทั้งสองจะก้าวถอยออกจากห้องอย่างรู้าน ทั้งสองรู้านว่าถ้าคุณเลิฟเข้ามาในห้อง พวกเขาจะต้องออกไปรอด้านนอก

ไม่ถึงนาทีคนที่ถูกตามก็เดินเข้ามาในห้อง หญิงสาวเห็นโต๊ะทำงานที่ยังโล่งแล้วจึงแอบสงสัยเล็กน้อยว่าเจ้านายเรียกหาเธอแต่เข้ามื่ออะไรหรือเปล่า

“ท่านรองให้เลิฟเข้ามาพบ มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“วันนี้คุณอารมณ์ดี”

“หา” จงรักถึงกับทำหน้าที่ไม่ถูก จู่ๆ มาทักว่าเธออารมณ์ดีเนี่ยนะ

“ผมเห็นคุณยิ้ม”

“อ้าว เลิฟยิ้มไม่ได้หรือคะ”

“ปกติไม่เป็นนี่ครับ”

“หือ เลิฟก็ยิ้มออกบ่ไปค๊ะ” หญิงสาวยิ้มเผยให้อีกฝ่าย ไม่
เข้าใจว่าเขาจะชวนคุยเรื่องนี้ทำไม

“ไม่ เข้าวันจันทร์คุณไม่ยิ้ม”

“!!!”

จงรักถึงกับไปต่อไม่ถูก เข้าวันจันทร์เธอไม่ยิ้มแล้วยังไง

“วันนี้คุณยิ้ม”

“อ่า เลิฟก็แค่อยากยิ้มค๊ะ”

“แล้วทุกที่ทำไมคุณไม่อยากรยิ้ม”

“คะ?”

เลขานุการสาวที่ไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการเรียกมาสอบถาม
หน้านี้ว่ควัฆมวด ประเด็นคือเธอยิ้มสินะ แล้วยังไงอะ เธอแค่มีความ
สุขที่พี่ว่เลิกส่งดอกไม้ม่า แม้จะเห็นว่าหลายคนแอบมองมาที่โต๊ะเธอ
บางคนถึงขนาดทำที่เดินหลงมาฝั่งนี้ก็ยังมี แฮม...ทำเหมือนหน้าห้อง
ท่านรองเป็นทางผ่าน

“ท่านรองไม่สบายหรือเปล่าคะ เมื่อเช้าทานข้าวมาหรือยัง”
หญิงสาวถามเพราะเห็นเขาแปลกๆ เธอเดาไปเรื่อยๆว่าเขาไม่สบาย

“ยังครับ”

“เออ แล้วอยากกินอะไรไหมคะ เดี่ยวเลิฟสั่งให้”

“ถ้าได้ข้าวไข่เจียวฝีมือคุณสักจานคงดีขึ้น”

“หา เออ...จันรอสักครู่ละเดะ เดี่ยวเลิฟไปทำให้เลย”

หญิงสาวยิ้มให้คนที่นั่งหน้าเคียบดหลังโต๊ะทำงาน แฮม...โมโห
หิวก็ไม่บอก ไม่เห็นต้องเรียกมาพูดอ้อมๆ แบบนี้เลย บอกเธอคำเดียว
ว่าหิว เธอก็ไปหาข้าวมาให้กินแล้ว

ไม่นานข้าวไข่เจียวร้อนๆ ก็ถูกเสิร์ฟท่ามกลางสายตา
สอดรู้สอดเห็นของพนักงานบางคนซึ่งทำงานบนชั้นเดียวกัน มีเพียง

คนเดียวที่ถึงกับมุดหัวปิดปากกลั้นเสียงกรีดอยู่ใต้โต๊ะทำงาน

Yoyo : พี่... ท่านรองให้เจ้เลิฟทอดไข่เจียวให้

Tavinee : เมื่อเช้านายวินกินข้าวจากที่บ้านแล้ว

Yoyo : อ้าว...แล้วทำไมสั่งให้เจ้เลิฟทำอีกล่ะ

Tavinee : นั่นสิ ว่าแต่ทางนั้นเป็นไงบ้าง วันนี้พี่ไม่ได้ให้คนไป
ส่งดอกไม้แล้ว

Yoyo : เจ้เลิฟยิ้มแฉ่งหน้าบานเป็นจานดาวเทียมแต่เช้าแหละ

Tavinee : หมายถึงน้องชายฉัน

Yoyo : ท่านรองก็ไม่ได้ว่าอะไร แค่เรียกพี่เลิฟเข้าไปหาแล้วสั่ง
ให้ทอดไข่เจียว

Tavinee : แกไม่ได้เข้าไปในห้องละสิ เลยไม่รู้

Yoyo : รู้อะไร

Tavinee : เออน่า ถ้ามีอะไรคืบหน้าส่งข้อความมาบอกด้วย

ชัยโยเบ้หน้าไม่เข้าใจว่าพี่ถามแบบนี้ทำไม เขารู้แต่ว่าตอนนี้
ฟินตัวจะแตก ท่านรองที่กินข้าวเช้าจากที่บ้านมาแล้วเกิดอยากกิน
ไข่ทอดฝีมือเจ้เลิฟอีก

“ไปนั่งทำอะไรตรงนั้นไอ้โย” สาวที่เพิ่งนั่งเป็นเพื่อนเจ้านายกิน
ข้าวจนเสร็จแล้วค่อยเก็บจานออกมาด้านนอกค้อมตัวเล็กน้อย อีกนิด
เธอจะคิดว่าชัยโยเป็นบ้าแล้วนะ คนอะไรนั่งยองๆ อยู่ใต้โต๊ะแล้วขบ
หน้าเหมือนอยากจะกรีดอยู่รอมร่อ

“ฟินอะเจ้”

“ฟิน?”

อียังของมันวะ จงรักส่ายหน้าพร้อมกับยื่นถาดอาหารให้
อีกฝ่ายเอาไปเก็บ

“ระงับอาการไว้ก่อน เอาไปเก็บแล้วกลับมาทำงานเร็วๆ”

ชัยโยรีบออกจากใต้โต๊ะ ก่อนจะยกมือปิดปากเมื่อเห็นจานข้าว

ที่ว่างเปล่า

“ฮือออ...ท่านรองกินหมดเลย”

“เห็นคนกินข้าวหมดจานแก็กัฟินหรือ ชักจะบ้าไปใหญ่แล้ว”

“ถ้าคนคนนั้นไม่ใช่ท่านรองก็ไม่ฟินหรอก”

“ทำไมวันนี้มีแต่คนแปลกๆ กันเนี่ย”

จงรักภักดีถอนหายใจพร้อมส่ายหน้า หมัดกัน...เช้าวันจันทร์ที่

แสนสุขของเธอ

มองเข้าไปในห้องก่อนจะหันไปค้อนใส่หลังชายโง่ที่เดินก้นบิด
กันเปี้ยวอย่างหลงลืมตัว หญิงสาวไม่ล่งรู้เลยว่าตอนนี้ทั้งบริษัทมีเรื่อง
ซุบซิบเกิดขึ้น แม้ไม่มีดอกไม้อ้อโตเหมือนทุกที แต่เรื่องท่านรองให้
เลขานุการคนเก่งทำอาหารเช้าให้กินก็พอกระตุ้นให้ขานมาทักทั้งหลาย
กระเหี้ยนกระหือรืออยากจะพูดถึง และต้นตอของเรื่องก็คือคนที่นำถาด
ใส่จานข้าวไปเก็บนั่นเอง